TÜSTAV
Ahmet Ekin
Kolleksiyonu

HALKIN KURTULUŞU

30 AĞUSTOS 1976
250 KURUŞ

20

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

EGE'DE BARIŞ İÇİN MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM

MC'nin işbirlikçi faşistleri yine savaş, fetih naraları atmaya başladılar.

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin suya sabuna dokunmayan cinsinden kararı çıkmak üzereyken, Lahey Uluslararası Adalet divanında Ege meselesi tam görüşüldüğü sırada, MC yine savaş boruları çalmaya başladı.

MC'de Yunanistan'daki işbirlikçiler de İki Süper Güç Rusya ve Amerika da Ege'de barış istemiyorlar. Onlar Ege'de gerginlik istiyorlar. Onların "barış" çığlıkları, "milli hak ve çıkarların savunulmasına saygı" çığlıkları kadar sahtedir. Ege'de Türkiye ve Yunanistan'dan da çok, İki Süper güç çekişmektedir. Ege'nin gerginleşmesi ABD'nin işine geliyor, Sovyetler ise Akdenize inmelerinin zorlaşmasından çekiniyorlar. ABD Yunanistan'ı kızıştırıyor ve 12 adada anlaşmaları çiğneyerek, Yunanistan'ı silahlandırıyor. Sovyetler MC'nin sırtını sıvazlayıp, cep harçlığını veriyorlar.

MC'nin Başbakanı Süleyman Demirel'in "Ege adaları mı, Yunan adaları mı?" şeklinde baş lattığı kışkırtıcı tartışma, Yunanistan'da Türk azınlığın bir camisinin yıkılması ve iki okulunun kundaklanması buhranı bile bile kızıştırmak için yapılan tertiplerdir.

Demirel, şövenizmi, gerici duyguları ayaklandırmaya çalışmaktadır. Halkın milli duygularını, milli onurunu sömürerek, tahrik ederek, savaş ortamının esiri yapmak niyetindedir. "Ege adaları demek ... kusur ve ayıp değildir Bunlar vaktiyle, cezire-i Bahr i Sefit'di" diyor. Buraların vaktiyle Osmanlı toprağı olduğunu söyleyerek, komşu ülkelerin topraklarında hak iddia ediyor. Bu düşünce, "Kerkük Türklerindir" diyen ve benzeri hayallerle halkı sınıf mücadelesinden koparmaya çalışan Turancı faşizmin bir parçasıdır.

Diğer işbirlikçi faşistler de yine aynı kampanyaya azgınca katılıyor. MHP çizgisinin, yayın organları, "Yunanlı,Türk ün her an teyakkuz halinde olduğunu ve beyinlerine şahin gibi ineceğimizi asla unutmamalıdır!" gibi kışkırtıcı, saldırgan ve bir kardeş halkı küçümseyici laflar ediyor. MSP de çorbada onun da tuzu bulunsun diye, "Kıbrıs Türk Devleti Kurulsun!" nidalarıyla gangsterler çetesine katılmaktadır.

De.Sa.6'da

Bloksuzlar 5. Zirve Konferansı Bitti

Bloksuz Ulkeler 5. Zirve Konferansı sona erdi. Emperyalist basın, Bloksuzlar Konferansının sonuçlarının çoğunu sansür etti, yaymadı. Geciktirdi. Emperyalist basın, dünyada sonuçları büyük bir ilgi ile beklenen bu önemli olayı arka sayfalarda kıyıda köşede bölük-pörçük haberler şeklinde verdi.

Türkiye'nin aleyhine bir karar alınması üzerine faşist TRT ve gerici basın bu habere sansür uyguladı.

Türkiye halkının devrimci mücadelesi açısından en sevindirici haber, Türkiye işbirlikçi hakim sınıfların bu konferansta teşhir ve tecrit olmaları, dünya çapında yalnız kalmalarıdır.

Toplantı sonunda yayınlanan bildirgede Kıbrıs'taki tüm yabancı askerlerin geri çekilmesi, Rum göçmenlerinin yaşadıkları yerlere geri dönmeleri Rum ve Türk toplulukları ara-

De.Sa.6'da

Faşistlerin Yunan Düşmanlığı Yapmalarına, Savaş Kışkırtıcılığı Yapmalarına Müsaade Etmeyelim

ULUSAL BAYRAMLARI FAŞİSTLERE TESLİM ETMEYELİM!

Ege buhranı ve Yunanistan ile Türkiye arasındaki gerginlik dolayısıyla bu yıl 30 Ağustos'da faşistler büyük fırtınalar kopartacaklar. Tarihi gerçekleri çarpıtarak, milli duyguları istismar ederek Yunan düşmanlığını körüklemeye çalışacaklar, savaş kışkırtıcılığına çıkacaklar.

Bir yandan "Yunan gavuru", "Kurtuluş savaşında denize döktüğümüz kahpe Yunan", "Biz onların hakkından yine geliriz" vb. gibi sözlerle Türkiye halkının düşmanının Yunan halkı olduğu demagojisini yaymaya ve böylece savaş kışkırtıcılığı yapmaya çalışacaklar. Bir yandar da ülkemizin tarihinde yüce ve yiğit olan her şeyin mirasçısı ve takipçisi pozlarına bürünerek, tarihin altından girip üstünden çıkacaklar ve milli hisleri ve çıkarları istismar ederek kitle temellerini genişletmeye, halkı faşist ideoloji ile ağulamaya çalışacaklardır.

Ülkemizin devrimci hareketinde, geçmişin burjuva kuyrukçuluğuna tepki olarak gelişen, ama ancak bir çocukluk hastalığı olan Ulusal inkârcılık hastalığı, faşistlerin halkı ağulama çabalarına karşı savaşta, faşist demagojiyi yerle bir etmek için mücadelede aşılması gereken bir hastalıktır.

Devrimci öze sahip milli ve tarihi değerleri hiçe sayma proleter devrimci hareketi her türlü milli ve tarihi gelişimin üstünde ve dışında bir şey miş gibi görme, halkımızın tarihi geçmişine yabancılaşma şeklinde ortaya çıkan ulusal inkârcılık hastalığı Marksizme uzak "sol" bir eğilimdir.

Ülkemizin çeşitli milliyetlerden halkını ülkemizin tarihi konusunda Marksist bir ruhla, Marksist bir bakış açısıyla aydınlatmak için çaba harcamayan proleter devrimciler bu ada hak kazanamazlar. Emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve faşizme karşı verilen bu günkü mücadeleyi halkımızın geçmişteki devrimci gelenekleriyle birleştirmek için çaba harcamayan, Türkiye halkının emperyalizme karşı verdiği mücadelelerle birleştirmek için hiç bir şey yapmayan devrimciler, ülkemizin tarihi geçmişindeki değerli olan her şeyi, kitleleri kandırmaları için faşist sahtekârlara teslim etmiş olurlar.

Proleter devrimciler ülkemizin çeşitli milliyetlerden halkının en değerli evlatları olarak ülkemizin geçmişindeki devrimci ve ilerici her şeye kararlı bir şekilde sıkı sıkıya sarılmalı, bu günkü mücadele ile dünkü mücadele arasın-

De.Sa.6'da

Ekonomik ve Siyasi Baskılara, Faşist Saldırılara Karşı

İŞÇİ HAREKETLERİ YÜKSELİYOR

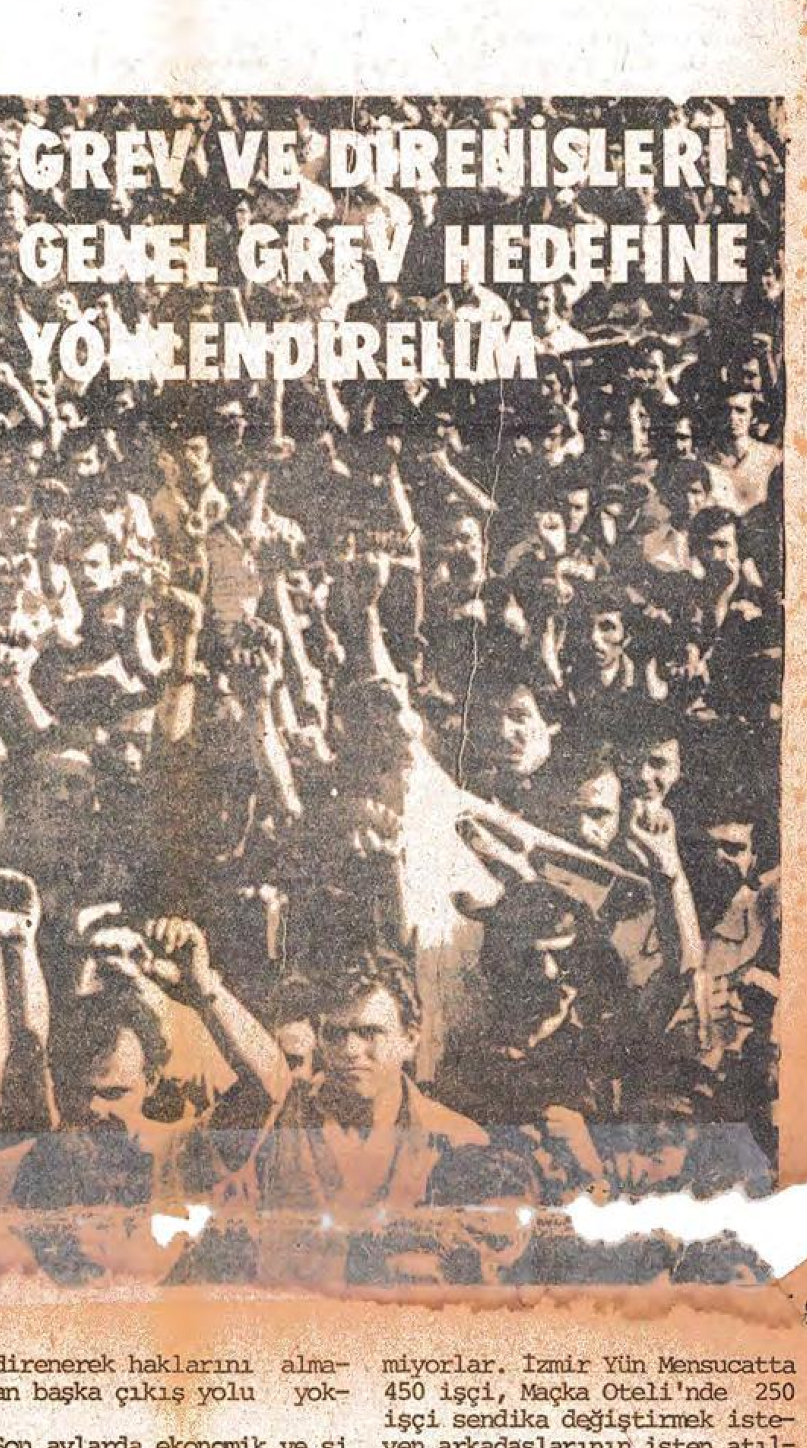

Son yıllarda kitlelerin yükselen kendiliğinden mücadelesi; grevler, direnişler, egemen sınıflar ve MC hükümetinin yüreğine korku salıyor. Çünkü, artan grevler, direnişler işçi sınıfının mevcut sömürü ve baskı düzenine karşı mücadelesinin yükseldiğini gösteriyor. Çünkü grevler egemen sınıfların, parababalarının hakimiyetlerinin tehlikeye girdiğinin ilk işaretleridir. Bu yüzden ekonomik ve siyasi baskılara karşı direnen, greve başlayan işçiler polisin, jandarmanın tehdit, işkence, dayak ve baskısına maruz kalıyorlar. Öte yandan 1976 yılının başından beri sudan gerekçelerle 10 grevi erteleyen MC hükümeti işçi hareketlerini baskı altına almakta, işçi sınıfının uzun yıllar kan ve can pahasına elde ettiği hak ve özgürlükleri yok etmekte, grev kırıcılığını yasallaştırmaktadır. İşçi sınıfı MC hükümetinin grev erteleme kararlarının sessizce geçiştirilmesine karşı çıkmalı ve bu gidişe dur demelidir.

İşverenler ve hükümetin, tüm demokratik, sosyal ve siyasi hakları yok etmek üzere giriştikleri saldırılar işçilere, tüm emekçi halka polis ve jandarma baskısını, her türlü zulüm ve işkenceyi birlikte göğüslemeyi öğretiyor, işçi sınıfının birlikte mücadele azmini güçlendiriyor. İşçilerin, işveren ve hükümetin baskılarına boyun eğmek yerine ekonomik ve demokratik ve siyasal her türlü isteklerini hep birlikte ortaya koyup dilsiz, uysal ve gıkı çıkmayan ücretli köleler olmayı reddetmeleri yükselen grevler kurtuluş yolunda atılan adımlardır. Sermayenin her türlü baskısı, ezmesi, horlaması, aşağılamasıyla en kötü koşullarda yaşamaya itilen binlerce işçi, her geçen gün daha çok sayıda parababalarına karşı bir ölüm kalım savaşına girmeyi göze alıyor. İşçi sınıfı ve tüm emekçi halk üzerinde giderek yoğunlaşan faşist baskılar ve en küçük demokratik hak ve özgürlüğün yok edilmesi tehlikesi karşısında, tüm emekçi halkın ve demokrasi mücadelesinin öncüsü işçi sınıfının, işveren ve hükümete karşı hep birlikte başkaldırmasından, sonuna kadar direnerek haklarını almasından başka çıkış yolu yoktur.

Son aylarda ekonomik ve siyasi baskılara; hayat pahalılığı, polis jandarma baskısı ve yasal hakların yokedilmesine, sendika içi demokrasinin faşist saldırganlar tarafından engellenmesine işçiler; grevler, direnişlerle karşı koymayı hızlandırdılar. Her geçen gün ülkenin dört bir yanında grevler ve direnişler yeni boyutlara ulaşıyor. Çakmakkaya da 1200 KBİ işçisi ekonomik haklarını elde etmek için direniyorlar ve işverenin sendika seçme özgürlüğünü yoketmeye yönelen baskılarına boyun eğmiyorlar. İzmir Yün Mensucatta 450 işçi, Maçka Oteli'nde 250 işçi sendika değiştirmek isteyen arkadaşlarının işten atılması karşısında direnişe geçtiler. Maçka Oteli'nde işçiler polisin saldırısına uğradılar. 7 işçi göz altına alındı. Topkapı Şişe-Cam'da 850 işçi, Çayırova' Cam Sanayii'nde 1200 işçi, Anadolu Cam Sanayii'nde 1400 işçi, Topkapı İzsal'da 720 işçi, Topkapı PDK Altınlar işyerinde 300 işçi, MKE Antalya pil fabrikasında 350 işçi, Hektaş Tarım İlaçları A.Ş.'de 110 işçi ekonomik ve demokratik hakları için direniyorlar. Ümraniye pres dökümde 80 işçi üç

.De.Sa.6'da

HALKIN KURTULUŞU

MC FAŞİSTLERİNİN POLİTİKASI

MC hükümeti, yangından mal kaçırırcasına "yatırım, kalkınma hamlesi ve temel atma" faaliyetine girişti. Her gün 3-4 şehire, kasabaya temel atıyor. Bazen bir yıldır çalışmakta olan fabrikalar bir daha açılıyor; bazen de ekili bir ay çiçeği tarlası telâşla hemen kazılıyor ve sözde milyarlık yatırımların temeli atılıyor. "Bakan teminatı" ile projesi olmayan, hatta plânda bile yer almayan temeller atılıyor. Fabrikaların yerleri 2 gün içinde bir kasabadan bir başkasına naklediliyor.

Son haftalarda bu konuda yarışa giren Erbakan 72, Demirel ise 22 temel attı! "Halka hizmet" yarışına girdiğini söyleyen bu iki soyguncu temsilcisi, karşılıklı olarak birbirlerini yalancılıkla suçladılar. AP organı Son Havadis Erbakan'ın, MSP Organı Milli Gazete Demirel'in "astronomik rakamlarla ve devasa tesis plânlarıyla yapılanları abarttığını" yazdılar. Aslında her iki gerici gazete de diğeri hakkında gerçeği yazıyordu. Hem Demirel, hem de Erbakan halka yalan söylüyorlardı. "Her hafta bir baraj", "40 günde 100 büyük tesis", "Her ilde sosyal konut temeli", "2,5 milyon işsize iş bulmak", "kalkınma hamlesi devam ediyor" vs.Son günlerde gazete manşetlerinden, televizyon ve radyo haberlerinden eksik olmayan sözler işte bunlar!

Bütün bu sözlerin su katılmamış yalanlardan ibaret olduğunu halkımızın büyük çoğunluğu biliyor. Bundan 5-6 sene önce plânlanan veya temeli atılan "tesis"lerin bir kazık bile çakılmadan öylece bekletildiğini herkes biliyor. Ülkemizin aşırı geriliğinin, halkımızın yoksulluğunun, sefaletinin gerçek sorumluları emperyalistler ve onların işbirlikçisi hakim sınıflardır. Şimdi bu soyguncuların temsilcileri "ülkeyi kalkındıran büyük adamlar" pozlarında her gün bir yatırım müjdesiyle ortaya atılıyorlar.

Ülkemizin ekonomik durumunu bilen herkes, bu milyarlık trilyonluk yatırım lâflarının halkı kandırmak için söylenen palavralar olduğunu hemen farkediyor. Enflasyon batağından bir türlü kurtulamayan Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi başta olmak üzere pek çok emperyalist devlete ömür boyu ödeyemeyeceği kadar borçlanan, döviz stokları erimiş olan, dış ticareti her yıl milyarlarca lira açık veren bir ülkenin trilyonluk yatırımlara girişmesinin palavra olduğu gün gibi açık. Demirel, bu yatırımlar için borçlanmaya gidileceğini, bunun için -muhtemelen Rusya'yı kastederek- yeni kaynaklar bulunacağını söylüyor. İşte Demirel'in bu konuda söylediği tek doğru şey bu. Evet, "yeni büyük yatırımlar yapıyoruz" aldatmacasının ülkemize ve halkımıza getireceği en belli başlı sonuç; emperyalistlere daha fazla borçlanma ve daha fazla bağımlılık olacaktır.

Olayları yüzeydeki ve dış görünüşleriyle ele almaya alışmış olan burjuva demokratları, bu yatırım ve kalkınma hamlesi lâflarının halkın gözünü kapamak için ortaya atılan palavralardan ibaret olduğunu görmekle birlikte, bunların altında yatan asıl nedeni kavrayamıyorlar. Onlar, bütün bunları MC hükümetinin seçim yatırımları olarak değerlendiriyor. Bu meselenin sadece bir yanıdır. Bu şekilde bir değerlendirme, MC faşistlerinin gerçek amaçlarını halkın gözlerinden gizler. Çünkü, faşist MC iktidarı ve onun başı Demirel, asıl olarak bir seçimi hedeflemiyor. Onların günümüzdeki başlıca amacı, daha şimdiden seçim propagandasına başlamak değil; halk kitlelerini daha da büyük bir baskı altına almak, yığınların mücadelesini faşist zulüm altında boğmak, onların elindeki özgürlüklerin en küçük kırıntılarını bile yok etmektir. MC faşistleri ortamını oluşturabildikleri ve şartların elverişli olduğunu gördükleri taktirde, seçimlerin yapılmasına bile engel olmayı plânlamaktadır. MC'nin seçim ekonomisi uygulamaya başladığını söylemek faşistlerin gerçek amaçlarını gözardı eden tek yanlı ve tehlikeli bir yorumdur.

Türkiye hakim sınıfları, nelere ihtiyaç duyduklarını çeşitli toplantılar ve demeçlerle açıkladılar. Demirel gizli toplantılarda, onlara isteklerinin gerçekleştirileceği yolunda güvenceler verdi. İşverenler Demirel'le yaptıkları görüşmelerden son derece memnun olduklarını belirttiler. De-

De.Sa.6'da

YOKSUL HALK ÜZERİNDE POLİS ZULMÜ

Çubuklu sırtlarındaki Engürlü bağı yöresinde, gecekondu yıkımına giden polis, kendilerine engel olmak isteyen yoksul halka azgınca saldırdı. İhtiyar, genç, kadın, çocuk demeden herkesi copladı, tekmeledi, yerlerde sürükledi. Coplanıp dövülen Fatma Yılmaz adlı hamile kadın, yediği dayaklar yüzünden çocuğunu düşürdü. Bir çok kadın bayıldı.

Hayat pahalılığının gemi azıya aldığı, kiraların ateş pahasına yükseldiği günümüzde faşist MC iktidarının yoksul gecekondu halkına verdiği işte bu!

Gecekondularda her türlü sağlık şartlarından yoksun, yolsuz, susuz, elektriksiz yaşamak zorunda bırakılan emekçi halk, şimdi de evleri başlarına yıkılarak sokaklara atıldı.

Asılsız temel atma törenleri düzenleyen, trilyonluk yatırımlardan bahseden halk düşmanı MC iktidarı yoksul halkı evsiz-barksız bıraktı.

Polis, genç, ihtiyar, kadın, çocuk demeden herkesi copladı, tekmeledi, yerlerde sürükledi..

Biryanda villalarda, köşklerde, son model arabalarla keyif çatan soyguncular, diğer yanda birgöz gecekondusu bile başına yıkılan emekçi halk! İşte bu sömürü ve zulüm düzeninin gerçek yüzü!

Polis zulmü, işsizlik, pahalılık, evsizlik ancak bu sömürü ve düzeninin yıkılmasıyla son bulacaktır.

SURİYE HALKI DİRENİYOR

Lübnanlı faşistler ve İsrail'le anlaşıp Filistin Halkını arkadan hançerleyen emperyalist uşağı Hafız Esad, yönetimini sürdürebilmek için Suriye halkına karşı faşist terör uyguluyor.

Birçok Suriyeli pilotun Filistin halkını bombalamaktansa kurşuna dizilmeyi, yüzlerce askerin işgale katılmaktansa şereflice ölmeyi tercih ettiği Suriye'de bugün, bütün baskılara rağmen binlerce kişinin katıldığı kitle hareketleri olmaktadır.

Sınırı geçmeyi reddedip işgale karşı çıkan bir Suriye taburu, Hafız Esad'ın kardeşinin komutasındaki muhafız alayı tarafından top ateşine tutularak imha edildi.

İki pilot Mig 21 ve Mig 23 uçaklarıyla Irak'a sığındılar.

9 pilot Filistin Halkı üzerine bomba atmayı reddettikleri için kurşuna dizildi.

Hergün Şam Şehri'nin sokaklarında bombalar patlıyor. Binlerce Suriyeli Hafız Esat yönetimine karşı mücadele ediyor

Hafız Esad Yönetimi ayakta kalabilmek için Lübnan'dan göç edenler ve Suriye Halkına karşı yoğun bir terör uyguluyor.. Sadece Şam'da üç binden fazla insan tutuklanmıştır.

Hiçbir tedbir Hafız Esad Yönetimini kurtaramayacaktır.. Lübnan'ın işgali onların kaçınılmaz sonunu yaklaştırmıştır.

Amerika, Kore'de Savaş Kışkırtıcılığı Yapıyor

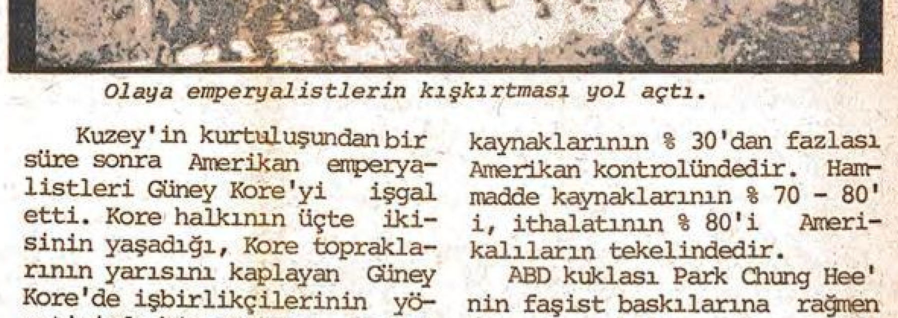

Olaya emperyalistlerin kışkırtması yol açtı.

Kuzey Kore'yi Güney Kore'den ayıran askerden arındırılmış bölgede Amerikan emperyalistlerinin kışkırtması sonucu çıkan çatışmada 2 Amerikalı subay ölmüş, 4 Amerikalı ve 5 Güney Koreli asker yaralanmıştır. Olayın geçtiği bölge Amerikan emperyalistlerinin ve Güney Koreli işbirlikçilerin, sık sık çatışma çıkardıkları Kuzey Kore sınır muhafızlarına saldırdıkları bir bölgedir. Son olayda böyle bir kışkırtmanın sonucudur. Olaya, emperyalistlerin Kuzey Kore sınırlarını daha rahat gözetleyebilmek için askerden arındırılmış bölgedeki ağaçları kesmeye kalkışmaları sebep olmuştur.

ABD EMPERYALİSTLERİ ASYA'DA İLK ŞAMARI KORE HALKINDAN YEDİ

Kore halkı, komünist partisinin önderliğinde, 15 yıl süren çetin bir savaşın sonunda işgalci Japon emperyalistlerini ülkeden kovdu

Kuzey'in kurtuluşundan bir süre sonra Amerikan emperyalistleri Güney Kore'yi işgal etti. Kore halkının üçte ikisinin yaşadığı, Kore topraklarının yarısını kaplayan Güney Kore'de işbirlikçilerinin yönetiminde bir sömürge rejimi kurdular. Güney Kore'yi Asya halklarının ulusal kurtuluş ve devrim mücadelelerine saldırmak için kullandıkları bir üs haline getirdiler.

Kuzey Kore halkının sosyalizm yolunda attığı adımlardan korkuya kapılan ABD emperyalistleri 1951 yılında bu ülkeye saldırdılar. Emperyalist yağma amaçlarını "hür dünyanın ve demokrasinin korunması" yalanlarıyla örtmeye çalıştılar. Türkiye'deki Bayar-Menderes işbirlikçi yönetimi gibi uşakları, Kuzey Kore halkına, Kore'nin bağımsızlığına karşı yönelen bu emperyalist saldırıya destek birlikleri gönderdiler. Binlerce yoksul halk çocuğu emperyalistlerin çıkarları için savaşta öldü. 3 yıl süren savaşın sonucu Amerikan emperyalistlerinin Asya halklarından yediği ilk şamar oldu.

Bugün Güney Kore'de Birleşmiş Milletler üniforması giymiş onbinlerce Amerikan askeri bulunmaktadır. İşbirlikçi Park Chung Hee rejimi Amerikan silahlarının gölgesinde iktidarda bulunmaktadır. Güney Kore, Amerika'nın en fazla askeri yardım yaptığı ülkeler arasındadır. Güney Kore bütçesinin % 43 ila % 50'si banka kaynaklarının % 30'dan fazlası Amerikan kontrolündedir. Hammadde kaynaklarının % 70 - 80'i, ithalatının % 80'i Amerikalıların tekelindedir.

ABD kuklası Park Chung Hee'nin faşist baskılarına rağmen Güney Kore halkının Kuzey'deki kardeşleriyle birleşme, bağımsız ve birleşmiş bir Kore kurma mücadelesi yükselmektedir.. Bir avuç işbirlikçinin dışında Kore halkı, öğrencilerden papazlara kadar, faşist rejime ve baş destekçisi ABD'ye karşı mücadele etmekte, büyük kitle gösterileri yapmaktadırlar.

ABD EMPERYALİSTLERİ SAVAŞ KIŞKIRTICILIĞI YAPIYORLAR..

Yakın geçmişte Güney Doğu Asya'da uğradığı bozgunu hazmedemeyen ABD emperyalistleri son olayı bahane ederek Asya'nın doğusunda kuvvet gösterilerine girişmiştir. Güney Kore'deki askerlerini alarma geçirip, bölgeye uçak gemileri ve B-52 bombardıman filoları sevketmektedir. Kuzey Kore'nin olaydan duyduğu üzüntüyü bildiren mesajını kabul etmeyen emperyalistler göz dağı vermekte ve Kuzey Kore'ye saldırmak için fırsat kollamaktadırlar. ABD emperyalistleri 1954'de Kore halkından, Vietnam Kamboç, Laos, Tayland halklarından yediği tokatların acısını unutmuşa benziyor. Onların Kuzey Kore ve diğer Asya halklarına girişecekleri bir saldırının sonu da bundan öncekilerden farklı olmayacaktır

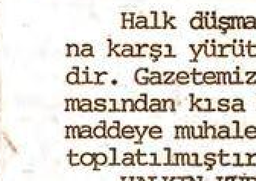

Halkın Gazetesi HALKIN KURTULUŞU Yılmayacak

Halk düşmanlarının HALKIN KURTULUŞU'na karşı yürüttükleri baskılar sürmektedir. Gazetemizin 18. sayısı satışa çıkmasından kısa bir süre sonra faşist "142. maddeye muhalefet ettiği" gerekçesiyle toplatılmıştır.

HALKIN KURTULUŞU 25.000 ilâ 30.000 arasında baskı yapan, ortalama 20.000'in üzerinde satılan bir gazetedir. Gazetemiz birçok yerde günlük gazetelerden daha fazla satılmaktadır. Hakim sınıfların gazetemize karşı yönelttikleri yoğun baskının nedenlerinden biri de gazetemizin geniş halk kitleleri üzerindeki etkisidir.

HALKIN KURTULUŞU'nun bu güne kadar yayınlanan bütün sayıları (8. sayıda verilen Paris Komünü eki de dahil) toplattırılmıştır. Toplatma kararları gazetenin satışa çıkmasından sonra en geç iki gün içinde verilmektedir. Tek başına bu tavır bile, hâkim sınıfların gazetemize, karşı saldırılarının ne kadar sistemli olduğunun göstergesidir. Toplatma kararları Abdülhamit devri sansürünün günümüz de uygulanış biçimidir.

HALKIN KURTULUŞU kanuni şartları yerine getirmiş, açık bir yayın organıdır. Buna rağmen gazetemizin eski sahibi, eşi genel yayın müdürü, muhabiri ve büro işçisi "gizli örgüt kurma" iddiasıyla DGM tarafından tutuklanmışlardır. Yakında, kanunsuz olduğu Anayasa Mahkemesi kararıyla bir kere daha ispatlanan, Türkiye işçi sınıfının ve emekçi halkının yeniden kurdurtmamakta kararlı olduğu DGM tarafından yargılanmak istenmektedirler.

HALKIN KURTULUŞU'na saldıranların safında hâkim sınıflarla birlikte sözde "devrimci" bir takım küçük burjuva ihtilâlcileri de yer almaktadırlar. Bunlar, bazı yerlerde faşist Hitler'in, faşist Şili Cuntasının uyguladığı yöntemlerle gazetemizi yakma âyinleri düzenlemektedirler. Gazetemizi satan devrimcilere sopalarla saldırmakta, faşist zorbalar gibi gece yollarını kesmektedirler.

HALKIN KURTULUŞU HALKIN GAZETESİDİR. Halkımız tarafından her yönden (yazı, resim, haber, röportaj gönderme, malî yardım v.b.) beslenmekte, yaşatılmaktadır . Yaşatılacaktır da. Gazetemizin devrimci siyasetinin geniş kitlelerce benimsenmesinden telâşa kapılan halk düşmanlarının ve bir avuç saldırganın çırpınmaları boşunadır. Biz; HALKIN KURTULUŞU'nu yayınlayanlar olarak halkımızın gösterdiği engin desteğin verdiği güç ve azimle gazetemizi her şart altında çıkaracağız.

BU BÖYLE BİLİNSİN.

HALKIN KURTULUŞU

Üçüncü Dünya Birlik Yolunda Yürüyor

● ÜÇÜNCÜ DÜNYA ÜLKELERİ, BÜTÜN ZORLUKLARA KENDİ ARALARINDAKİ ANLAŞMAZLIKLARIN, EMPERYALİZM TARAFINDAN KÖRÜKLENMESİNE RAĞMEN, EMPERYALİZME VE ÖZELLİKLE İKİ SÜPER GÜCE KARŞI GİDEREK GÜÇLENEN BİR MÜCADELE VERİYORLAR.

"Emperyalizmin en karakteristik özelliği, şimdi de gördüğümüz gibi, tüm dünyanın bir yanda çok sayıda ezilen uluslara, bir yandan da bir avuç ezen ulusa bölünmüş olmasıdır; bu sonuncular muazzam servete ve güçlü ordulara sahiptirler. Dünya nüfusunun ezici çoğunluğu... Dünya nüfusunun % 70'ini ezilen uluslar teşkil etmektedir" (Lenin)

Üçüncü Dünya, emperyalizmin çöküş süreci içinde kaçınılmaz olarak ortaya çıkmış bir olgudur. Bu olgu, var olan objektif koşulların, temelden değişmesiyle değil, var olan objektif koşulların nicelik gelişmeleri sonucu ortaya çıktı.

Üçüncü dünya olgusunu kavrayabilmek, bu günün devrimci görevlerini yerine getirebilmemiz için hayati önem taşımaktadır. Üçüncü Dünyayı anlayabilmek için önce, dünya yakın tarihine kısaca bakmak gerekir

Üçüncü Dünya Ülkelerinin bir kısmı emperyalizmden koparak sosyalizmin yoluna girmiştir.

YAKIN DÜNYA TARİHİNE KISA BİR BAKIŞ

Emperyalistlerle onların sömürge ve yarı-sömürgelerdeki uşaklarının ezici baskıları ve bu ülkelerin emekçi halkının, ve işçi sınıfının düşük siyasi bilinçlerinin de etkisiyle, Birinci Dünya Savaşından sonra sömürge ve yarı-sömürgelerdeki devrim dalgası, son derece yavaş yükseldi. Çok az ülkede başarılar kazanabildi. Bu nedenle de I.Paylaşım savaşı sonrasında emperyalizme indirdiği en önemli darbe olan Sovyetler Birliği'nin kurulması ve Türkiye'de, Hindistan'da, Çin'deki anti-emperyalist mücadeleler dışında çok önemli bir darbe söz konusu olmadı.

I.Dünya Savaşının ağırlıkla Avrupa'nın merkezinde geçmesi, Dünya'nın (özellikle de sömürgelerin) kaderinin Avrupa emperyalist ordularının Avrupa'daki savaşlarının sonuçlarına bağlı olması ve devrimin yavaş bir gelişim izlemesine neden oldu. Bu yüzden sömürgelerde ve yarı-sömürgelerdeki , geniş halk yığınları, emperyalizmin barış ve savaş siyasetleri arasındaki aynılıkları ve ayrılıkları kavrayamadı. Çünkü paylaşım savaşı sırasında yüz kat daha yoğunlaşan ve askerileşen korkunç katliam kendini sömürge ve yarı-sömürgelerde , değil daha çok Avrupa'da gösterdi. Savaş sırasında da sömürgelerdeki (geniş halk yığınları açısından) "normal" sömürgecilik ilişkileri büyük ölçüde değişmedi. İkincisi, savaşa katılmayan ABD emperyalizmi, ileride yıpranmamış, te[illegible] güçlenmiş bir emperya[illegible] ABD savaş sırasında, Avrupa emperyalistlerini borçlandırarak muazzam bir güç kazandı.

II.Dünya Savaşı ve sonrasında ise durum çok değişmişti

1) Ulusal ve sosyal kurtuluş hareketleri, ağırlıkla sömürge ve yarı sömürgelerde son derece yükselmişti. Çünkü yıllardır süren sermaye ihracının da büyük etkisiyle bu ülkelerde sınıflar ve sınıf mücadeleleri hızla gelişmişti.

2) Savaşın bir paylaşım savaşı olması yanında anti-faşist bir karakter taşıması, proletaryanın kendi doğal ve temel ittifaklarını kolaylıkla gerçekleştirmesini sağladı.

3) SBKP'in ve komintern'in, tüm dünya proleter hareketine aktif ve etkin bir siyasi önderlik yapmasının, devrimci fırtınanın patlak vermesinde çok önemli etkileri oldu.

Bu devrimci fırtına Lenin'in 1920'lerde tahmin ettiği gibi dünyada devrimin izlediği yolun "bir çok ezilen ulus'un emperyalist metropolleri kuşatması" şeklinde olduğunu doğruladı.

Ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerinin sömürge ve yarı sömürgelerde yükselmesine yol açan önemli bir başka etken , savaşın birinci dünya savaşın da olduğu gibi sadece politik yapısı belirginleşmiş ve dengelenmiş Avrupa'da değil tüm dünyada, sömürgelerde de sürmesidir. Bu bir yandan yeni politize olan ve bu anlamda genç halk kitlelerinin emperyalist siyaseti en yoğun ve çıplak haliyle görüp tanımasına yol açtı. Bir yandan da sömürgelerdeki geleneksel ilişkileri alt üst etti. Onları emperyalist katliam ve zulmün en yoğunu, en iğrenci ile karşı karşıya get[illegible]

Ayrıca emperyalistler, bu ezilen ulusların halklarını zorunlu olarak silahlandırıp, halklara yeni savaş tekniklerini öğretmek zorunda kaldılar.

Ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerinin devrimci fırtınası, emperyalistleri iyice sarstı. Emperyalistler yükselen devrim dalgasını ezecek gücü kendilerinde bulamadılar.

Asya Afrika ve Lâtin Amerika'da 50'den fazla ezilen ulus siyasi bağımsızlıklarını elde etti. Bunlardan bir çoğu, içlerinde Çin de olmak üzere, emperyalizmden koparak sosyalizme doğru hızla yol aldılar Bunlar emperyalizme büyük darbeler indiriyordu. Dünya'nın çehresi büyük ölçüde değişti. Emperyalizmin sömürgecilik sistemi ağır bir çöküntüye uğrayarak parçalanmaya başladı. İşte bu sosyal devrim ve bağımsızlık dalgası sırasında Üçüncü Dünyanın da temelleri atıldı. Bu ülkelerde devrim akımı bazen alçaldı, bazen yükseldi, ama, hiç bir zaman sönmedi, durulmadı.

İkinci paylaşım savaşının tarihi öneme sahip bir başka sonucu da bir sosyalist kampın doğuşu oldu. Bu sosyalist kamp, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa Ülkeleri, Vietnam, Çin ve Kore'den oluşmaktaydı. 1950'lerin başındaki bir kaç yıl, emperyalizm, hem ulusal kurtuluş savaşları yönünden, hem de Sosyalist kamp tarafından kuşatılmış olduğu için topyekün bir savaşa kalkışamadı.. ABD emperyalistlerinin Kore'deki yenilgileri, bölgesel savaşların başlangıç noktası ve ABD emperyalizminin gerilemesinin başlangıcı oldu.

1950'lerin sonuna doğru Kruşçev revizyonist kliğinin kapitalizme geri dönüşü hızla başlatmalarıyla SSCB giderek emperyalist bir süper güç haline geldi. Lafta "sosyalist" iş'te emperyalist bir burjuva diktatörlüğü oldu. Bu, birçok Doğu Avrupa ülkesinde de proletarya diktatörlüklerinin çözülüp yerine burjuva diktatörlüklerinin kurulmasına yol açtı.

De.sa.6'da

Üçüncü Dünya Ülkelerinin iki süper güce karşı birliği bu ülkelerin halklarının devrimci mücadelelerinin bir ürünüdür.

COLOMBO'DA ÖNERİLEN, "Yeni Uluslararası Ekonomik Düzen" Nedir?

Siyasi bağımsızlıklarını kazanmış olmalarına rağmen, bugün Üçüncü Dünya Ülkelerinin büyük bir çoğunluğu emperyalizmin , özellikle de iki süper gücün sömürü ve tahakkümü altındadır. Emperyalistler ile Üçüncü Dünya arasındaki uçurum gittikçe artmaktadır.

Üçüncü Dünyanın gelişmekte olan ülkeleri emperyalizme, hegomonyacılığa karşı mücadele ederken; milli kaynaklarını korumaya, emperyalist talana karşı çıkmaya , müdahaleciliğe karşı mücadeleye büyük önem vermektedirler.

77'ler Grubu diye anılan 77 gelişmekte olan üçüncü dünya ülkesi, 9 Nisan-2 Mayıs 1974 tarihleri arasında yapılan Birleşmiş Milletler Genel Oturumunun "Hammaddeler ve Kalkınma Üzerine Olağanüstü Toplantısı"nda iki süper güce karşı çetin mücadeleler vererek, uluslararası ekonomik ilişkilerde üçüncü dünya lehine gelişmeler sağlayacak olan iki tasarıyı kabul ettirdiler. Bunlar, (1) Yeni Bir Uluslararası Ekonomik Düzeninin Kuruluşu Bildirgesi ve (2) Eylem Programıydı.

Günümüzde uluslararasında yürürlükte olan ve hep iki süper gücün yararına ve Üçüncü Dünya ülkelerinin zararına işleyen "Eski" ekonomik düzeni değiştirmeyi amaçlayan tasarı iki süper güç tarafından da (sözde başka sebeplerden dolayı) engellenmeye çalışıldı.

Rus emperyalistleri tasarıdaki "yeni" kelimesine karşı çıktılar. Ayrıca, Dünyada fakir milletler ve zengin milletler diye bir ayırım olmadığını iddia ettiler. Onlar böylece gerici yüzlerini bir kere daha açığa vurdular. Rus emperyalistleri, tasarıya "detant" , "Silahsızlanma" gibi saçmalıkları sokmaya çalıştılar. Hatta koridorlarda delegelerin peşinden koşup kandırmaya çalıştılar Şu olay gerçekten anlatmaya değer: Sovyet temsilcisi Y.Malik bir Afrika temsilcisine, tasarıya

De.sa.6'da

Savaş Üzerine 2 :

■ DÜN "BARIŞ İÇİNDE BİR ARADA YAŞAMA" VE "YUMUŞAMA" (DETANT) KRUŞÇEV'İN AĞZINDAN ABD'YE "İŞBİRLİĞİ" İÇİN YALVARAN BİR REVİZYONİST KLİĞİN SİYASETİYDİ. BUGÜNÜN RUS EMPERYALİSTLERİNİN "BARIŞ İÇİNDE BİRARADA YAŞAMA" VE "DETANT" SİYASETİ İSE, ONLARIN SİLAHLARIN TETİĞİNDE BEKLEYEN KANLI ELLERİNİ, DÜNYA HALKLARININ GÖZÜNDEN SAKLAMAYA YARAYAN ARAÇLARDIR.

teori yolumuzu aydınlatıyor

"SAVAŞ VE BARIŞ" KONUSUNDA REVİZYONİST TAHRİFAT

■ SAVAŞ İNSAN İRADESİNDEN BAĞIMSIZ OBJEKTİF BİR OLGUDUR. SINIFLAR, ULUSLAR VE DEVLETLER ARASINDAKİ ÇELİŞKİLER UZLAŞMAZ BİR KARAKTER KAZANDIKLARI ZAMAN SAVAŞ KAÇINILMAZ OLARAK ÇIKACAKTIR. İNSAN İRADESİ, EMPERYALİSTLERİN İRADESİ SAVAŞI GECİKTİREBİLİR VEYA HIZLANDIRABİLİR, YA DA SONUCU ÜZERİNDE ETKİDE BULUNABİLİR, AMA ASLA SAVAŞ OLGUSUNU ORTADAN KALDIRAMAZ.

Marksist-Leninistler dışında kalan herkes, savaş ve barış hakkında, üzerinde en çok yazılan ve konuşulan bu konu hakkında yanlış görüşler savunuyor. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler açısından savaş ve barış üzerine en zararlı düşünceleri yayanlar revizyonistlerdir. Kuruşçev'den itibaren revizyonist Sovyet yöneticileri ve teorisyenleri, savaş ve barış hakkındaki Marksist-Leninist tezleri tamamen tahrif ederek onları, kendi emperyalist amaçları için bir kılıf olarak kullanıyorlar.

Kuruşçev, Lenin ve Stalin'in bütün hayatları boyunca mücadele ettikleri anti-Marksist görüşleri "yeni tarihi şartları" bahane ederek yeniden ortaya attı. Emperyalizm şartlarında sürekli ve kalıcı bir barışın mümkün olduğunu iddia etti. O, haklı ve haksız savaş, Ulusal ve Sosyal Kurtuluş için proletarya ve halkların başvurduğu savaşlarla, soygun ve yağma için emperyalistlerin giriştikleri savaşlar arasındaki ayrımı bir yana atarak, Amerikan emperyalistleri ile kapitalizmin yeniden ihya edildiği Sovyetler Birliği arasındaki işbirliğinin dünyada barışı sağlamanın biricik yolu olduğunu söylüyordu. "Biz, (ABD ve SSCB) - diyordu - dünyanın en güçlü iki ülkesiyiz. Eğer barış için birleşebilirsek savaş olmaz. O zaman bir deli çıkar da savaş başlatmak isterse, onu sakinleştirmek için parmağımızla tehdit etmemiz yetecektir."

Kruşçev'in "parmağımızla tehdit eder, sakinleştiririz" dediği "deliler" proletarya ve ezilen uluslar ve halklardır.

Kruşçev revizyonistleri, kapitalist sistemle giriştiği ekonomik yarışı, sosyalist sistemin 1955 yılından itibaren önde götürmeye başladığını, sosyalist sistemin gücü karşısında emperyalistlerin yeni bir savaş çıkartamayacaklarını, kapitalist ülkelerde nükleer silahların ulaştığı korkunç düzeyi gözönünde bulunduran ve savaşı istemeyen "barışçı" devlet adamlarının ortaya çıktığını, onlarla yapılan anlaşmalar sayesinde bir dünya savaşı çıkması ihtimalinin ortadan kalktığını öne sürdüler.

Kruşçev revizyonistleri, çağımızda böylesine "muazzam değişiklikler" meydana geldiğini ve bu tarihi şartlarda artık Leninizmin emperyalizm, savaş, barış, proletarya devrimi ve proletarya diktatörlüğü hakkındaki tezlerinin eskidiğini alçakça iddia ettiler.

Ne emperyalistlerin kendi aralarında, ne sosyalist ülkelerle emperyalist ülkeler arasında ve ne de proletarya ile burjuvazi, ezilen uluslar ve halklarla emperyalist devletler arasında savaşların çıkmayacağını ileri sürdükleri çağımızda "sosyalizmin" kapitalist sistem üzerinde barış için de yarış yoluyla kesin bir üstünlük sağlayacağını söyleyen revizyonistler, halkların üzerine bütün vahşetiyle saldıran emperyalistler karşısında halkları kölece boyun eğmeye çağırıyorlardı.

BREJNEV REVİZYONİSTLERİNİN ELİNDE DETANT, ONLARIN SİLAHLARIN TETİĞİNDE BEKLEYEN KİRLİ ELLERİNİ GİZLEMEYE YARAYAN BİR ARAÇTIR.

SSCB'de bu gün iktidarda olan Brejnev revizyonistleri 1960 yıllarından çok farklı bir politika izlemektedirler. Onlar artık, başlıca rakipleri Amerikan emperyalizminin dünya çapında gerilemesi, kendilerinin ise hızla gelişmesinin ve pek çok alanda ABD'yi geride bırakmasından güç alarak ABD'nin "nükleer gücü ve şantajı" karşısında boyun eğme siyasetini terkettiler. Ekonomik, siyasi, askeri güçlerindeki ilerlemeye dayanarak her yerde saldırgan bir politika izlemeye başladılar.

Dün "barış içinde bir arada yaşama" ve "yumuşama" (detant) Kruşçev'in ağzından ABD'ye "işbirliği" için yalvaran bir revizyonist kliğin siyasetiydi. Bu günün Rus emperyalistlerinin "barış içinde bir arada yaşama " ve "detant" siyaseti ise, onların silahların tetiğinde bekleyen kanlı ellerini, dünya halklarının gözünden saklamaya yarayan araçlardır.

Lenin emperyalistlerin "lafta daima barıştan, adaletten söz ettiklerini ama pratikte fetih ve yağma savaşlarına giriştiklerini" açıklamıştı. Stalin de "emperyalistlerin barışseverlik üzerine övgüler düzerken tek amaçlarının yeni bir savaş tezgâhlayabilmek için kitleleri parlak sözlerle aldatmak olduğunu" belirtmişti. Günümüzde iki süper devlet ABD ve SSCB durmaksızın "halkların barış ve özgürlüğünü istediklerini, bütün çabalarının dünya üzerinde barışı sağlamaya yönelik olduğunu söylüyorlar. Ama gerçekte tıpkı Lenin ve Stalin'in söylediği gibi var güçleri ile savaşa hazırlanıyorlar.

İki süper devlet arasında detant en mükemmel şekliyle gerçekleştiğinde, dünyanın bu iki büyük soyguncu arasında "barışçı" paylaşılmasından ve savaşın şartlarını hazırlamaktan başka bir anlam ifade etmez. Ford ve Brejnev'in laflarına değil de gerçeklere bakacak olursak, iki süper güç arasında yumuşamanın ve uzlaşmanın nispi, tali ve geçici, hegemonya için mücadele ve çatışmanın ise, esas ve kalıcı olduğunu görürüz.

Emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin söylediklerinin tersine, dünyada çelişmelerin yatışması ve yumuşama değil, gerginlik hüküm sürüyor. Dünyadaki belli başlı bütün çelişmeler, emperyalizm ve sosyal-emperyalizm ile ezilen uluslar ve halklar arasındaki çelişme, emperyalistler ve sosyal-emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişmeler, kapitalist ülkelerde proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişme ve sosyalist ülkelerle emperyalist ve sosyal-emperyalist ülkeler arasındaki çelişkiler keskinleşiyor. İki süper güç arasında gittikçe şiddetlenen hegemonya mücadelesi dünyayı yeni bir emperyalist paylaşım savaşına doğru sürüklüyor. Emperyalistler ve sosyal-emperyalistler "barış" ve "detant" sözleri arkasına gizlenerek tarihte hiç bir görülmedik hız ve boyutta silahlanıyorlar. ABD ve Sovyet bütçelerinde en büyük harcamaları silahlanmaya ayrılan bölümler teşkil ediyor. Sadece iki süper devlet değil, diğer pek çok ülke de bu iki büyük silah tüccarı tarafından silahlandırılmakta ve altından kalkamayacakları kadar ağır yüklerin altına girmektedirler. Her iki süper gücün de ordularının büyük kısmı kendi toprakları dışında mevzilenmiş bulunuyor. Onlar, önemli stratejik noktaları ele geçirmek ve ellerindekileri kaybetmemek için kudurmuşçasına mücadele ediyorlar. Uçak ve gemileri uluslararası kuralları ve devletlerin egemenliklerini ihlal ederek fink atıyorlar. Kulaklarımızı nereye çevirsek silah şakırtıları ve patlama sesleri duyuluyor.

Dünya böylesine hızlı bir şekilde savaş ortamına doğru sürüklenirken "yumuşama" ve "kalıcı barış"tan söz etmek sadece emperyalistlerin işine yarar. Bu saçma görüşleri savunanlar sadece emperyalizmin ideologları ve revizyonistler değildir. Dünyadaki gelişmelerin ve çelişmelerin durumunu Marksizm-Leninizmin ışığında incelemekten yoksun olan bütün akımlar savaş ve barış konusunda büyük bir yanılgı içindedirler. Onların pek çoğu savundukları tezlerini revizyonizmin cephaneliğinden aldılar.

KÜÇÜK BURJUVA DEVRİMCİLERİNİN SAVAŞ KONUSUNDAKİ GÖRÜŞLERİ MODERN REVİZYONİSTLERİN GÖRÜŞLERİDİR

Ülkemizdeki küçük burjuva devrimci akımlar, teorilerini modern revizyonist tezler üzerine inşa ettiler. Onların görünüşte ya da lafta revizyonizme karşı olmalarına aldanmamak gerekir. Sol maceracılar, tıpkı revizyonistler gibi, "dev bir dünya sosyalist blokunun varlığı ve nükleer silahlarının ulaşmış olduğu seviye nedeniyle artık yeni bir paylaşım savaşının çıkması ihtimalinin ortadan kalktığını iddia ediyorlar. Onlar, emperyalistlerin aralarında girişecekleri bir savaşta hep birden mahfolacaklarını kavradıklarını ve bu yüzden de aralarındaki "uzlaşmaz çelişmeleri askeri plâna yansıtmadan, barışçı metodlarla halletmek yoluna gittiklerini, emperyalistler arasında entegrasyon (bütünleşme) eğiliminin ağırlık kazandığını" iddia ediyorlar. Gerçekte bunların hepsi de, Lenin tarafından ortaya konulan emperyalizm teorisinin eskidiği ve emperyalizmin tabiatının değiştiği anlamına gelir. "Emperyalizmin üçüncü bunalım dönemi" ismiyle anılan bu teori modern revizyonist ideologlara aittir.

Önce şunu belirtelim ki, savaş insan iradesinden bağımsız objektif bir olgudur. Sınıflar, uluslar ve devletler arasındaki çelişkiler uzlaşmaz bir karakter kazandıkları zaman savaş kaçınılmaz olarak çıkacaktır. İnsan iradesi, emperyalistlerin iradesi savaşı geciktirebilir veya hızlandırabilir, ya da sonucu üzerinde etkide bulunabilir, ama asla savaş olgusunu ortadan kaldıramaz.

İkincisi, bu gün yer yüzünde bir "sosyalist blok"tan söz edilemez. SSCB'de ve diğer Doğu Avrupa ülkelerinde revizyonistlerin iktidara gelmeleri ve her alanda kapitalizmi geri getirmelerinden sonra sosyalist sistem dağılmış, sadece tek tek sosyalist ülkeler kalmıştır. Ama sosyalist sistemin varlığı şartlarında bile, örneğin 1952 yılında Stalin, emperyalistler arasındaki savaşların kaçınılmazlığına ilişkin kanunun aynen varlığını koruduğunu belirtmiştir. Nükleer silahların korkunç düzeyde gelişmesi ise, savaşı engelleyen bir faktör olmak şöyle dursun, kızıştıran bir faktördür. Çünkü emperyalistlerin silahlanmalarının biricik nedeni barış değil savaştır. Stalin bunu şu sözlerle belirtiyor: "Burjuva devletleri silahlanmakta ve yine silahlanmaktadır. Neden? Konuşmak için değil, savaşmak için elbette. Savaş; dünyayı paylaşmanın, yeni pazarlar bulmanın, hammadde kaynaklarını ele geçirmenin, sermaye için yeni etki alanları yaratmanın tek yoludur." (Stalin, Kapitalizmin Büyük Bunalımı, s.53-54)

Emperyalizm için savaş niçin zorunludur?

Lenin emperyalizm adlı ünlü kitabında, 20. yüzyılın başında, dünyanın emperyalist devletler arasında tamamen paylaşıldığını, artık el konulacak sahipsiz toprak kalmadığını ve bundan böyle toprakların sadece bir emperyalistten diğerine geçebileceğini, yani emperyalizm çağında zaten paylaşılmış olan dünyanın ancak yeniden paylaşılmasının söz konusu olabileceğini ve bunun da kaçınılmaz olduğunu belirtiyordu. Lenin, paylaşımın hangi temele göre olacağını da şöyle açıklıyordu: "Kapitalist düzende etki alanlarının, çıkarların, sömürgelerin vs. pay edilmesinde aklın alabileceği yegane temel, bu paylaşıma katılanların gücü, ekonomik mali, askeri vs. gücüdür." (Doğu'da Ulusal Kurtuluş Hareketleri).

Yine Lenin'in bilimsel bir şekilde ortaya koyduğu gibi, "paylaşmaya katılanların gücü eşit ölçülerde gelişmemektedir. Çünkü kapitalist düzende çeşitli işletmelerin, tröstlerin, sanayi kollarının ya da ülkelerin eşit ölçülerde gelişmelerine imkân yoktur." (age.)

Güçleri eşit oranda gelişmeyen ve dünyayı kaçınılmaz olarak yeniden paylaşma ihtiyacında olan emperyalistlerin bu paylaşmayı hangi araçla çözümleyebilecekleri sorusuna cevabı kendi içinde olan şu soruyla cevap veriyor Lenin: "Mali sermaye için sömürgelerin paylaşılmasında mevcut oransızlıkların ortadan kaldırılması konusunda, kapitalist ortamda savaştan başka bir araç var mıdır?" (Emperyalizm)

Bundan sonraki sayımızda Dünya'da savaş tehlikesinin somut olarak nasıl yükseldiğini, dünya proletaryası ve halklarının savaş tehlikesine karşı mücadelesini ele alacağız.

İKİ SÜPER GÜÇ, DÜNYADA DERİNLEŞEN EKONOMİK BUHRANIN YÜKÜNÜ ÜÇÜNCÜ DÜNYANIN SIRTINA YÜKLEMEYE ÇALIŞIYOR

İki süper güç, bunu yaparken çeşitli yeni-sömürgeci ve sömürgeci yöntemleri kullanıyorlar.

- Bu sömürü yöntemlerinden biri, Üçüncü Dünya Ülkelerinden ucuza hammadde alıp, onlara, pahalıya satmaktır. Buhran derinleştikçe, bu yöntem gittikçe artan bir şekilde kullanılıyor. Üçüncü Dünya Ülkelerinin ihraç ettikleri hammaddelerin fiyatları 1976 Nisan'ında, bir yıl öncesine göre , yüzde 56 düşüş gösterirken, emperyalistlerin Üçüncü Dünya'ya sattıkları işlenmiş malların fiyatları yüzde yirmi artış gösteriyordu.
- Üçüncü Dünya'nın daha fazla ihtiyaç duyduğu malların fiyatları, daha hızla artmaktadır. Bu da sömürünün yoğunlaşmasında önemli etkiler yapıyor. Mesela Güneydoğu Asya'da satılan kimyasal gübrenin fiyatı, 1973-1974 yılları arasında yüzde yüz bir artış gösterdi. Aynı dönemde, çelik fiyatı yüzde 65, madeni eşya fiyatları yüzde 51, ve makina fiyatları yüzde 33 arttı.
- Üçüncü Dünya Ülkeleri, 1974 yılında ithal ettikleri mallar için 1973 yılıyla karşılaştırıldığında, 23 milyar dolar daha fazla ödeme yaptılar.
- Son birkaç yılda ABD, eşit olmayan mübadele yoluyla gelişmekte olan ülkelerle yaptığı ticaretten, fazladan iki milyar dolar kâr elde etmiştir.
- SSCB'de sömürücülükte ABD ile başabaş gitmektedir. Örneğin, SSCB Arap ülkelerine sattığı silahlar karşılığında aldığı petrolü, başka ülkelere satma yoluyla yüzde üçyüz kar yapmıştır.

Gelişmekte olan ülkelere yapılan Sovyet ihracatı 1973 yılında 3.7 milyar dolarken, bu miktar 1974 yılında 630 milyon dolar artarak 4.6 milyar dolara ulaşmıştır.

Sovyetler, gelişmekte olan ülkelere modası geçmiş teçhizat, teknoloji ve malzeme satarak da büyük kar yapmaktadır.

Sovyetlerin dünyaya yaptıkları silah satışı da muazzam boyutlara erişmiştir. Bu sene bunun 20 milyar doları aşması bekleniyor. Bu askeri malzemenin de büyük kısmı son derece eski silahlardan oluşmaktadır.

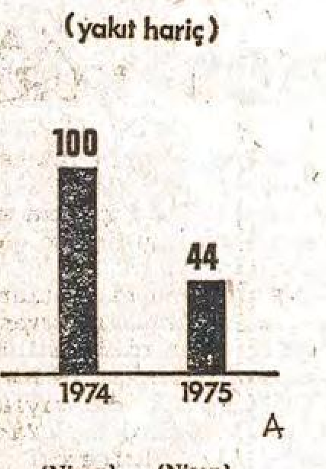

Kaynak: Birleşmiş Milletler Ticaret ve Kalkınma Konferansı

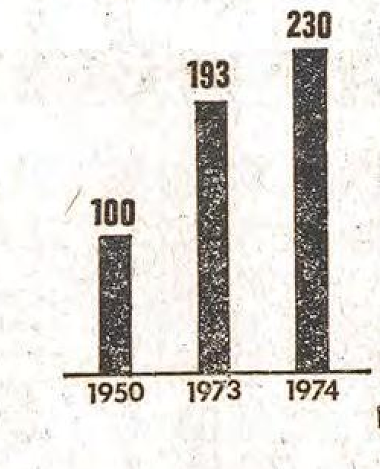

Kaynak: Birleşmiş Milletler Aylık İstatistik Bülteni

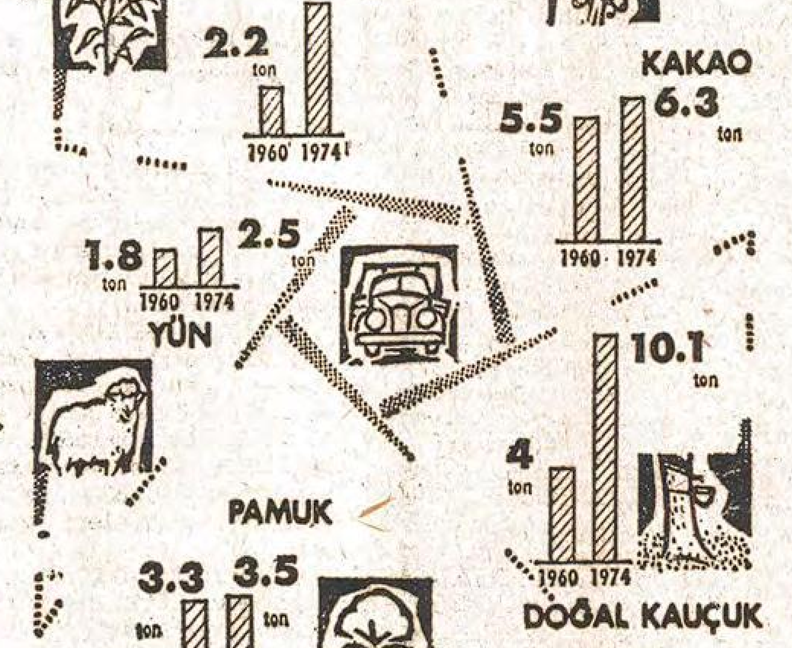

HALKIN KURTULUŞU

Haftalık Gazete

* *Sahibi: Nevzat AÇAN*
* *Sorumlu Yazı İşleri Md.: H.Selim AÇAN*
* *Yönetim Yeri: N.Osmaniye Cad. Ata İş Hanı, 34/404 Cağaloğlu - ISTANBUL*
* *Abone Şartları:*
  Yurtiçi yıllık 125 TL
  6 aylık 65 TL
  Yurtdışı yıllık 200 TL
  6 aylık 100 TL
* *İlan Şartları: Santimi 30.- TL.*
* *Dizgi: OLİMPİYAT IBM*
* *Baskı: Daily News Web*
* *Ist. Dağıtım: Tür-Da*
* *Ank-Dağıtım: Can Ajans*
* *İzm. Dağıtım: Ege Dağıtım*
* *Yazışma Adresi: P.K. 1107 Sirkeci-ISTANBUL*

■ MSP'li Müdür Sendikal Hak ve Özgörlükleri Kökten Yok Etmek İstiyor

MALATYA SÜMERBANK İŞÇİLERİ FAŞİZME KARŞI MÜCADELE EDİYOR

İŞÇİLER, BÖLÜNMEDEN, PARÇALANMADAN, YERLİ-YABANCI DEMEDEN, MEZHEP AYRIMI GÜTMEDEN FAŞİZME KARŞI TEK YUMRUK OLMAK, MÜCADELEYE CANLA BAŞLA KATILIP ORTAK DÜŞMANA KARŞI TEK VÜCUT HALİNDE ÇIKMAKDIR.

●

KENDİLERİNE YAPILAN FAŞİST BASKI VE TERÖRÜN, TÜRKİYE HALKINA YAPILAN BASKI VE TERÖRÜN BİR PARÇASI OLDUĞUNU BİLEN SÜMERBANK İŞÇİLERİ, MSP'Lİ MÜDÜRÜN OYUNUNA GELMEYECEKTİR.

●

MSP'li müdür Nuri Mumcu fabrikaya geldiğinden beri, fabrikada huzur ve güven kalmadı. İşçiler son derece tedirgin, yarınından endişeliler. Yapılan faşist baskı ve terör ilericilerin sendika seçimini kazanmalarından sonra daha da arttı. Bir işyerinden çok bir esir kampını andıran işyerinde hemen her gün disiplin kurulu çalışmakta, en ufak sendikal, hak ve özgürlükleri kökten yok etmek ve Sümerbank'ı MSP'lileştirmektir. İşyerimizde yapılan baskıları şöyle özetleye biliriz:

1) Emekliye ayrılan işçilerin yerine yalnız MSP'li olanlar alınmış, diğer siyasi görüşleri savunanlara hak tanınmamıştır. Aynı zamanda kalifiye eleman diye alınan bu işçilerin hiç birisi dokuma tezgahının yüzünü dahi görmemiştir.

2) Teknisyenler seviyesinde imzalattırılan ve bir yere kadar zor kullanılan aidat kesme işlemi ile fabrikaya bir cami yaptırılmasına başlanmıştır Ayda 50 binin üzerinde toplanan paraların hangi kanallara, ne maksatla aktarıldığı meçhuldür.

3) Müdür kantinde meşrubat dahil bütün alkollü içkileri yasaklayarak burayı MTTB' nin eğitim salonu haline getirmiştir. Ayrıca MTTB'nin seminer günlerinde işyerini çeşitli afişlerle donatarak MTTB'nin, propagandasını yapmaktadır.

4) Başta Boya-apre ustabaşılığı olduğu halde bazı ustabaşılıklarda gerici kitaplar toplu olarak okunmakta, iş saati olmasına rağmen bunlara kimse karışmamakta, onların işlerini ilerici arkadaşlar yüklenmektedirler.

5) Politik sebeplerle eşyafı kısa pamuk alınarak üretimin düşmesine sebep olunmuştur Ticaret şefinin "bu pamuk alınmaz" demesine rağmen müdür alınmasında ısrar etmiştir.

6) Yürürlükteki toplu sözleşmeleri hiçe sayarak, işten atma belgesi olan ikaz mektubunu 250 kişiye imzalattırmıştır. Müdür aldığı kötü pamuğun hatasını işçilere yüklemeye çalışmakta ve bu yolla suistimalini örtmeye çalışmaktadır. Fakat nereye kadar gizleyebilecektir?

7) Fabrika zarar ediyor diyerek işçilerin içme suyu kesilmiş, yerine artezyen suyu bağlanmıştır. 1974 yılında açılan bu artezyen suyu, müessese doktorunun içilmez raporu verilmesi üzerine kullanılmıyordu. Ama müdür efendi rapor filan tanımıyor.

8) Başta üretim düşüklüğü, bahane edilerek çeşitli nedenlerle 10 kişinin iş akti feshedilmiştir.

9) Yine üretim düşüklüğünü bahane edip 1500 kişinin 300 ile 350 lira arasında olan primlerini kesmişlerdir.

10) Müdür MSP'li olmayan memur ve şefleri başka yerlere sürmüştür. Bunlardan Planlama Müdürü Erhan Süzer, alınan işçilerin listeyle alınmalarına karşı çıktığı için Erzincan a şef olarak sürülmüştür.

11) Son şube kongresinde söz alarak konuşan bütün işçileri müdür kendisine hakaret ettikleri gerekçesiyle disiplin kuruluna vermiştir. Disiplin kurulu toplantısında işçiler "Biz ne demişiz de hakaret olmuş" dediklerinde, işveren yetkilileri "Biz ne bilelim. Bize disipline verilecek dediler, biz de verdik. Ne söylediğinizi bilmiyoruz, sizler ne söylediyseniz yazıp getirin" demişlerdir. Bu gösteriyor ki müdür beyefendi sadece disiplin kurulu boş durmasın diye onları ifadeye çağırmıştır.

12) Müdür şeflerle yaptığı son toplantıda onlara bundan sonra hiç bir şekilde işçilere günlük izin verilmemesini, (ölüm izni hariç), sendikanın muhatap kabul edilmemesi, sendikayla aralarında çıkacak olan uyuşmazlıklarda vali ve emniyet yetkililerinin kendilerini destekleyeceğini belirtmiş ve kesinlikle toplu sözleşmenin uygulanmamasını istemiştir.

13) İşçileri zorla pazar günü çalıştırıp onlara fazla ücret ödememek için hafta arasında izinli bırakma metodu uygulanmaya başlanmıştır. Pazar günü işe gelmeyenlerin iş akitlerini feshedeceğini, sendikayı falan tanımadığını belirten müdür efendi tam bir arap şeyhi gibi davranmaktadır.

Yukarıda saydıklarımız ve daha sayamadıklarımız baskı ve terörlerin sebebi sadece üretimin düşmesiymiş. İnanan varsa beri gelsin. Gerçi müdür efendi kendi bile inanmıyor ama öyle göstermeye çalışıyor.

Şimdi düşünelim; yıllardır kâr eden, hatta son yıllarda Türkiye'nin 100 büyük şirketi arasına giren bu müessese nasıl oldu da Nuri Mumcu gelince zarar etmeye başladı. Müessesenin zarar etmesinden asıl sorumlu olan kimdir? Üretimin düşmesinin asıl sebebi nedir? Bunlar araştırılacağına, Nuri hoca kendi isli, paslı kafasına danışarak hatayı işçide aramaya, daha doğrusu kendi su istimalini işçilere yüklemeye çabalamaktadır. Biz fabrikanın randımanının düşmesini şu sebeplere bağlıyoruz:

Birincisi Sümerbank'ın MSP'lileştirilmesi doğrultusunda, işçi alımlarında kalifiye işçi alınmaması. İkincisi MSP'li tüccarın çürük pamuğunun alınması Üçüncüsü, yedek ham maddenin olmaması, dördüncüsü, planlı bir üretimin yapılmamasıdır. Ama sayın müdüre göre bütün bunlar bir tarafa, işçi çalışmadığı için üretim düşmektedir.

Üstünde düşünülmesi gereken konu, müdürün yaptığı baskıların asıl amacının ne olduğudur. Teksif Genel Sekreteri Vahap Güvenç'le yapılan toplantıda, "İçeride anarşi var, onu temizleyeceğim" demesi ve şeflerle yaptığı toplantıda da "Vali ve emniyet yetkilileri bizi destekliyorlar" demesi herhalde çok şeyler ifade etmektedir. Kanımıza göre MSP'li müdür İzmir'de, Seydişehir de, Bursa'da oynanan oyunları Malatya'da da oynamak isteyecektir. İşçileri birbirine düşürecek, işçilerle "güvenlik kuvvetleri"ni çatıştıracak, ardından yüzlerce ilerici işçiyi ya tutuklattıracak veya işten attıracaktır. Bunların yerine MSP'lileri işe alacaktır.

Kendilerine yapılan bu faşist baskı ve terörün, Türkiye Halkına yapılan baskı ve terörün bir parçası olduğunu bilen Sümerbank işçileri, müdürün oyununa gelmeyecektir. Ve en küçük sendikal, demokratik haklarını sonuna kadar savunacaktır. Gerici müdüre işçilerin, birliğinin ne demek olduğunu ispat edecektir.

Yerli gericiliğin iktidarı olan MC'nin uyguladığı faşizan baskıların bir parçası olan iş yerimizdeki baskılar karşısında görevlerimiz

a) Müdürü, İnsan Hakları Evrensel Beyannemesine, Anayasa, İş Kanununa uymaya, toplu sözleşme hükümlerini uygulamaya çağırmak,

b) İşçilerin somut taleplerini doğrultusunda pratik adımlar atmak,

c) Anayasal ve sendikal haklarını kullanmaktan vaz geçmemek

d) Bütün işçileri toplayıp, onlara müdürün baskıları karşısında ne yapılması gerektiğini sormak, işçilerin önerilerini almak,

e) İşverene karşı eyleme geçmeden önce, eylemin biçimini, evrelerini, öne sürülecek talepleri tesbit etmek ve taleplerin yerine gelinceye kadar eylemi sürdürmek,

f) Eylem içinde asıl hedefin müdür değil, müdürü kukla gibi kullananların olduğunu, onlar var olduğu sürece de işçilerin baskı ve sömürüden kurtulamayacağını, işçi sınıfının kurtuluşunun ancak ve ancak siyasi iktidarın ele geçerilme siyle mümkün olacağını, bunun ise ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİNİN başarıya ulaşmasıyla gerçekleşeceğini kavratmak ve o doğrultuda mücadele edilmesini önermek v.s. olmalıdır.

İşçiler ise, bölünmeden, parçalanmadan, yerli-yabancı demeden, mezhep ayrımı gütmeden faşizme karşı tek yumruk olmalı, mücadeleye canla başla katılıp ortak düşmana karşı tek vücut halinde çıkmalıdır.. Sendikanın eyleme çağrı için yapacağı bildirimin yanı sıra, herkes eylem gününde hazır bulunmaları için mahallelerine semtlerine, köylerine haber göndermelidir. Biz biliriz ki faşizm, ancak kitlenin kararlı mücadelesi karşısında geriler ve devrimle yok olup gider.

İşçi sınıfının paramparça edilmesi, faşist terörle sindirilmesi faşizmin varlığını sürdürebilmesinin en temel şartlarındandır.

Faşistler işçi sınıfı içinde bu yolda adım adım ilerliyorlar. Bir çok sendikanın yönetiminde revizyonist, reformist sendika ağasının bulunması faşistlerin ileri adımlar atmaları nı kolaylaştırıyor.

Devrimciler bu gerçeği iyi kavramalıdırlar.

Revizyonist ve reformist sendika ağaları, faşistlere boyun eğmekte, yer yer uzlaşmaktadırlar. İşçi sınıfına değil, burjuvaziye dayanmaktadırlar.

Faşistlere karşı mücadelede işçi sınıfının aktif kitle gücüne değil, burjuva yasa ve kurumlarına güvenmektedirler.

Onlar, faşist terör yoğunlaşınca mücadeleyi bırakıp kaçarlar.

Faşistler, her yerde gelişmelerine en uygun sendikalarda çalışıyorlar. İşçilerin bilinç düzeylerinin daha geri olduğu sendikaları seçiyorlar. İzmit'te seçtikleri sendika, TÜRK-İŞ e bağlı Petrol-İş'tir. Çünkü, Petkim, İpraş ve İgsaş'ta sınıf bilinci ileri işçiler Petkim-İş' te örgütlüdürler. Faşistler bunu bilmektedirler. Petrol-İş'in sendika ağası yöneticileri kişisel çıkarları için faşistlerle uzlaşıyorlar.

Petrol-İş, Türk-İş'in içinde sosyal demokrat muhalefetin başını çeken sendikalardandır. Petrol-iş içinde demokrat ve yurtsever sendikacılar vardır. Petrol-İş'in tabanında binlerce devrimci , demokrat, yurtsever işçi vardır.

Petrol-İş sendikasındaki devrimci, demokrat, yurtsever işçiler, sendikacılar...

Bu oyuna karşı çıkmak herkesten önce sizlerin görevidir. Sendika ağalarının faşistlerle uzlaşmalarına izin vermeyin. Unutmayın, faşizm işçilerin can düşmanıdır.

İzmit ve Türkiye'deki bütün devrimci, demokrat, yurtseverler, işçiler....

Faşistlerin İzmit'teki oyunlarını bozalım. Onların artık bir adım bile atmalarına müsade etmeyelim.

Revizyonist ve reformist sendika ağalarının her an ihanet ettiklerini unutmayalım.

Faşistlere karşı en geniş birliği sağlamaya çalışalım.

Bütün yasal imkânlardan yararlanalım. Fakat, her şeyden önce kendi gücümüze güvenelim. İşçi sınıfının ve emekçi halkın aktif kitle gücünü harekete geçirelim.

Faşist teröre kitlelerin devrimci terörü ile karşı koyalım.

Unutmayalım, çivi çiviyi söker.

Örs olmak istemeyen çekiç olmalıdır.

Tariş'te, Seydişehir'de Yaptıklarını Petkim, İpraş ve İgsaş'da da Yapmak İsteyen

FAŞİSTLERİN İZMİT'TEKİ OYUNLARINI BOZALIM

İPRAŞ, 1961 yılında CALTEX ve TPAO'nun işbirliğiyle kurulmuş ve üretime başlamıştır. Sermayesinin % 51'i TPAO'nun ve % 49'u Caltex'indir. 1972 yılında TPAO, Caltex'in hisselerini de satın almıştır. İpraş'ta ithal edilen ham petrol işlenir. 28 çeşit ürün üretilir. Bunların bir kısmı, (benzin, mazot, fuel-oil, tüp gazlar) şeklinde enerji olarak tüketilir. Kalanı ara malı üreten sanayi kollarında (petro-kimya tesisleri, gübre vs.) hammadde olarak satılır. 1975'de 716 olan personel sayısı bu gün artmıştır. Türkiye'nin en büyük 100 şirketi arasında birincidir.

İPRAŞ Revizyonistlerin Pasif Tutumu Faşistlerin İşini Kolaylaştırıyor

SON AYLARDA İPRAŞ'TA OLANLAR

İpraş işyerinde DİSK'e bağlı Petkim-İş sendikası 1974 yılında son toplu sözleşmeyi yapmıştı. Daha sonra Petkim işyerindeki Petrol Kimya-İş Sendikası, Petkim-İş Sendikası'na katılmıştır. Petkim-İş Sendikası'nın genel başkanı, aynı zamanda DİSK Başkan Vekili olan Mehmet Kılınç, katılmadan sonra yine genel başkanlık görevine DİSK'in baskısıyla devam ettirilmiştir.

Bu dönem yapılacak olan toplu sözleşmesi yetkisini TPAO, Petrol-İş'e vermek istedi. Bunun için Rafineri Genel Müdürü Turgut Öymen sendikal baskıda pasif kaldığı için görevinden alınarak, yerine, sermayenin uşağı Yılmaz Özmen atandı. Göreve başlayan Genel Müdür işçilere, Petkim-İş'ten istifa etmeleri icin baskı yaptı. Ama kendi şoförü bile kendisini tersledi.

Petkim-İş Sendikası üye beyannamelerini Bölge Calışma Müdürlüğü'ne verdi. Aynı gün saat 17.00'de Petrol-İş'de üye beyannamelerini Bölge Calışma Müdürlüğü'ne getirdi. Petrol-İş'in getirdiği 760 adet üye beyannamesinin içinde:

a) Petkim-İş Sendikası'nın merkez ve şube yöneticilerinin,

b) Beyannamelerin verileceği gün işe alınan 72 faşistinki de dahil olmak üzere toplam 557 sahte beyanname vardı.

Olayların bundan sonraki gelişmesini şöyle özetleyebiliriz:

19 Temmuz'da işe alınan 72 faşistin işe girebilmesi için Genel Müdür, laboratuardan MHP militanı Hüseyin Bozkurt ve bir kac faşist çaba harcamışlardır. Bu 72 kişi, Genel Müdür tarafından işe bir ay önce girmiş gibi gösterilerek maaş almaları sağlanmıştır. Halen de, revizyonist sendika ağalarının gazetelerde ilân ettiklerinin aksine, işyerinde bulunmaktadırlar ve Rafineri Kuvvet Santrali'nde çalışan İzmit Ülkücü İşçiler Derneği Başkanı Ahmet Gündüz, onun emirerleri olan Hüseyin Bozkurt, Hayat Ayta ve Erol Binbay'dan başka kimseyle konuşmamaktadırlar. Bunların amaçları:

a) DİSK'in örgütlenmesine engel olmak,

b) İşyerinde, işçinin koyacağı demokratik eylemleri kırmak, parçalamak,

c) MİSK'in örgütlenmesini sağlamak.

Bu faşist uşakları, işyerinde üretime bağlı olmayan yerlerde istihdam edilmişlerdir . (Temizlik işleri, bekçilik gibi).

Kocaeli Bölge Çalışma Müdürü Ankara'ya alınarak, yerine talimatlarına uyacak bir müdür muavini atanmıştır.

Seydişehir olaylarında aktif rol alan MHP yanlısı dört iş müfettişi -Sabri Gökten, Ayhan Cangüven, Atilla Ertosun, Yaşar Kurt- Kocaeli Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne tayin edildiler.

MC HÜKÜMETİNİN BAKANLARI VE AP İZMİT MİLLETVEKİLİ BÖLGE ÇALIŞMAYA BASKI YAPTILAR.

Petkim-İş Sendikası üyeleri haklarında Petrol-İş tarafından tanzim edilen sahte üyelik fişleri nedeniyle Kocaeli II. Asliye Hukuk Mahkemesi'ne baş-

İGSAŞ Revizyonist Sendika Ağaları İşçi Sınıfı Yerine Burjuvazinin Mahkemelerine Güveniyorlar

Sermayesinin % 51'i TPAO'nın, % 49'u İPRAŞ'ındır. Tesis 1974 yılında bir Federal Almanya Firması (UHDE) tarafından yapılmaya başlandı. Ancak anlaşma gereğince tüm malzeme yurt dışından geliyor. Bu nedenle çok daha önce bitmesi gereken tesis, 1977'nin ortalarında üretime başlayacak. Amonyak ve gübre üretecek. Hammaddesi İpraş'tan alınacak. İşyerinde ortalama 100 işçi bulunmaktadır. İşletmenin diğer çeşitli kademelerinde 15 kadar personel istihdam edilmiştir. Orta Doğu'nun en büyük amonyak ve gübre fabrikasıdır.

İGSAŞ'TA MÜCADELENİN BAŞLAMASI VE GELİŞMESİ

1975 yılında şirket, işletme operatörü yetiştirmek üzere işçi alınmaya başlandı. (Sanat okulu ve lise mezunları) Hiç bir sosyal hak ve güvenlik tanınmayan işçiler 50 TL. ücretle çalışmaya başladılar. İşçilerin sendikal mücadeleleri -nin engellenmesi için işveren 40 TL. birden zam yaptı. Ancak işçiler mücadeleye devam ederek, DİSK'e bağlı Petkim-İş Sendikası'nda örgütlendiler. Uzun bir mücadeleden sonra 19 Şubat 1976'da Petkim-İş toplu iş sözleşmesi yetkisini aldı.

Nisan ayı içinde işyerine girdiğinden beri işverene taviz vermeyen tutumu nedeniyle işçi tarafından sevilen bir temsilci, mühendislerin ortaklaşa düzdükleri yalan ifadeyle, "işçiyi toplu direnişe sevketmek" suçuyla (!) işten çıkarıldı. Bunun üzerine işçiler direnişe geçtiler. Ancak üretimde olmadıkları, eğitim yaptıkları için direniş, derslere girmemek şeklinde oldu. Ertesi gün, sendikayla işverenin karşılıklı görüşmelerinde işverenin "O'nun temsilciliğini kaldırın, işe alalım" şeklindeki pazarlık teklifi kabul edilmedi. Sonunda tekrar işe alındı.

Toplu sözleşme, ekonomik taleplerden ve işçinin güvenliği açısından ileri bir adım olan maddeleri kapsıyordu.

Sözleşmeye göre idare meclisine sendikanın göstereceği üç işçi alınacak ve bu temsilcilerin onayı olmayan kararlar uygulanamayacak. Bu temsilcilerden biri devamlı Genel Müdür yanında olacak. Ancak bu üç kişinin şirketi üçüncü şahıslara karşı temsil etme yetkisi yok. Fakat işyerini kapsayan tüm idari kararları etkileyebilirler.

Bunun dışında işverenin, bir işçi veya temsilciyi, ancak adi suçlar nedeniyle işten çıkartabileceği ve işçi bayramının 24 Temmuz değil de 1 Mayıs olarak kabul ettiğini belirten maddeler var.

MC tarafından TPAO bünyesinde temizlik maksadıyla hazırlanan plan, İgsaş'ta uygulanmaya başlandı. Haziran ayında AP eğilimli Özbek Saran MC tarafından Genel Müdürlüğe atandı. 17 Haziran'da işlerinde giderek güçlenen işçilerin birliğini dağıtmak için bir dizi işçiyi işten çıkarmak ve bu kıyımın gerekçesini hazırlamak için, bu birlikte önemli yeri olan aynı temsilci arkadaş iş kanununun 13. maddesi gereğince işten çıkarıldı. Ancak üretimde olmayan, eğitimde bulunan işçiler, yapılacak direnişin etkili olamayacağını ve bunun da zaten işverenin yeni işçileri atmak için beklediği bir şey olduğunu bildikleri için eyleme geçmediler.

İşveren bu sefer, işyerinde baskı kurmak için bazı mühendisleri baskı aracı, ispiyoncu olarak kullanmaya başladı. İşçi yine eyleme gitmeyince, 7 işçiyi daha 13. maddeye dayanarak işten çıkarttı. Bu işçilerin çoğu işverene taviz vermeyen işçilerdi. İşçi yine üretimde olmadığı için ve yapacağı eylemin sonunda gelecekleri göğüsleyemeyeceği için eyleme geçmedi. İşveren bundan sonra 17 Ağustos'taki toplu sözleşme görüşmesine gelmedi. Bu arada işyerine Akdeniz Gübre'den iki ajan getirdi. Bu iki hain açıkça Genel Müdürlüğe bağlı olduklarını, ve Petrol-İş'e üye kazandırmak için geldiklerini söylediler. Sendika da işveren sözleşmeye gelmediği için uyuşmazlık zaptı tutarak durumu Bölge Calışma'ya aksettirdi.

Baştan sona, oynanmak istenen oyun şudur: İşveren bu

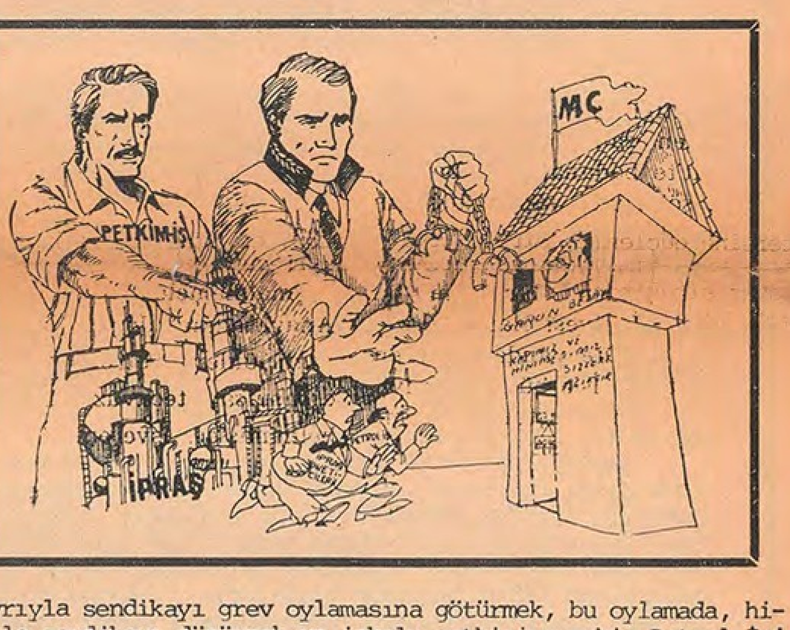

tavrıyla sendikayı grev oylamasına götürmek, bu oylamada, hileyle sendikayı düşürmek ve işkolu yetkisine sahip Petrol-İş'le sözleşme yapmak istiyor. Bunun sonucunda işyerindeki devrimci hareketi bastıracak ve işçinin sömürülmesini yoğunlaştıracaktır.

BU GELİŞMELER SÜRESİNCE SENDİKANIN TAVRI

DİSK'in revizyonist çizgisine sıkı sıkıya bağlı Petkim-İş sendikasının Genel Başkanına karşı ilerici nitelikte kişi-

PETKİM MC'nin Bakanları Petkim İşçilerinin Mücadelesini Kırmak İçin Çalışıyorlar

Petkim ara malı üreten sanayi kolu içine girer. 1965'de kurulan şirket, 1976'ya kadar 13 fabrikasını devreye sokmuştur. Ürettiği Petro-kimya maddelerinin sayısı çoktur ve bu maddeler, tüketim malı üreten fabrikalarda ham madde olarak kullanılmaktadır. Başlıcaları; boya, gübre, plastik, ilaç, deterjan, oto lastiği hammaddeleri ile sentetik kauçuktur. Şirketin İzmir Aliağa'da yapım halinde olan 2. petro kimya tesisi ile, Çanakkale'de de tesisleri vardır. Sermayesinin % 55'i TPAO'ya (bunun yarısı özel kesime, yarısı kamu kesimine aittir), % 9,4'ü OYAK'a, % 24'ü Hazineye, % 16'sı ise T.C. Emekli Sandığı'na aittir.

1975 yılında Yarımca tesislerinde 3103 kişi çalışmakta idi. Bu rakamlar MC iktidara geldikten sonra daha da arttı.

PETKİM'DEKİ OLAYLAR NASIL GELİŞTİ?

1972 sonlarında işverenin uşağı olan ve özel olarak görevlendirilen Muvaffak Şakarcan, işyeri seviyesinde lokal bir sendika kurdu. Ve işçinin tüm haklarını satarak, işverenle anlaşıp 3 seneliğine bir sözleşme imzaladı. Ancak, kurulan bu sendikanın yönetim kurulu düşürülerek, ilerici sayılabilecek bir yönetim kurulu işbaşına geldi. Bunun üzerine işverenin uşağı Muvaffak Şakarcan yeni bir sendika kurarak, yeni toplu sözleşmeye hazırlanmaya başladı.

Bundan sonra Petkim'de yetkisi olan Petrol Kimya-İş Sendikası ile yine DİSK'e bağlı Petkim-İş sendikası birleştiler. (DİSK'in baskısıyla Petrol Kimya-İş, nicel olarak daha küçük olan Petkim-İş'e iltihak ettirildi).

Bu aşamada Petrol-İş , işveren tarafından Petkim'e sokulup Muvaffak Şakarcan grubu ile birleştirildi.

Petrol-İş'in sahneye girmesi ile baskı ve sindirme olaylarının birden alevlendiği görüldü. Yarımca kompleksinde 8 kişinin, Aliağa'da 20, Ankara Genel Merkezde 4 kişinin iş akitleri fesh edildi. Beklenen korkuyu yaratmayan, aksine Petkim-İş'in bu işlemler sonucu daha da güçlendiğini gören işveren atılanlardan bazılarını yeniden aldı. (Yarımca kompleksinde geri alınan 2 kişiden biri işe girmesini çevresinin geniş olmasına ve politik tanışıklıklarına borçludur).

Bu arada Genel Müdür, sırf sendikal mücadeleyi denetlemek ve çalışmaları örgütlemek için sık sık, beraberinde çeşitli bakanlarla, Petkim misafirhanelerinde boy göstermeye başladı.

Birinci aşamada üst kademedeki idarecilerle yaptıkları görüşmelerde bu idarecilere, DİSK'e bağlı Petkim-İş'in yıkılmasını, aksi taktirde mevkilerinin ellerinden alınacağını ve yerlerine daha yetenekli (!) ve kendilerine daha yakın elemanların getirileceği tehdidinde bulundular.

Bu tehditle beraber kompleksin grup müdür ve muavinleri paçaları sıvayıp idari bina daki personelden başlayıp misafirhanelerdeki müstahdem ve lokanta personeline, ulaşım şoförlerine kadar baskı yaparak, bunların Petrol-İş'e kayıt edilmelerini sağladılar.

Petrol-İş'e kayıt edilmeleri için iş günü içinde izin verilip, şirketin özel arabalarıyla Petrol-İş sendikasına zorla götürüldüklerini ağlayarak anlatan temizlik personeli kadınlar "Sendika değiştirmedikleri takdirde sokağa atılacaklarını ve ihbar önellerinden de faydalandırılmayacaklarının" söylendiğini açıklamışlardır.

Gece yarıları işçilerin evlerine şirketin arabalarıyle gidilip sendika değiştirmeleri için belli süreler tanınmış, aksi halde işten çıkarılacakları açıkça söylenmiştir.

İşletme personeli üzerindeki baskılar ve tehditler had safhaya vardığında, Petkim-İş, işkolunda yeni toplu sözleşmeyi imzalamak için yetki istemi ile 1 Ağustos'da Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne müracaat etti. Bölge Çalışma Müdürlüğü üye fişlerini kabul etmemiş ve işverenin daha rahat çalışmasını sağlamak için, üye fişlerinin kabulünü 20 Ağustos'a ertelemiştir. Bu aradaki 20 günlük süre de baskılar had safhaya ulaşmıştır. Sayıları 200 kadar olan faşist güçlerin hizmetçisi sözde işçi, iş yerine doldurulmuştur. Ülkü Ocakları' na kayıtlı veya iktidar örgütlerinden birinin örgütleriyle ilişkisi olan bu kişiler, ellerindeki özel kartlarıyla işe girmiştir. Petkim tesislerinin kapısında aylardır:"Bütün kadrolar doludur, iş için müracaat etmeyiniz" levhası asılıdır. Buna rağmen işe alınan bu yeni kişiler, yükselen ekonomik-demokratik mücadeleyi parçalamak ve ezmek için işe alınmış olup, genel olarak üretimden kopuk işlerde çalıştırılmaktadırlar.

Normal eleman almalarda sıkı bir imtihan uygulandığı halde, bu elemanlara istisnai muamele yapılmıştır. İşe girmeleri ile hemen Petrol-İş'e üye gösterilmiştirler.

İpraş'taki sendikal mücadelenin DİSK tarafından alınacağını tahmin eden, bunun da Petkim'de tayin edici etkisi olacağını bilen hakim sınıflar İpraş'ta yetkiyi bölge temsilciliği vasıtasıyla sahte fişlerle Petrol-İş'e verdirdiler. Böylece bunu, mahkemenin 23 Ağustos'ta gerçek yetkiyi açıklayıncaya kadarki zamanda, Petkim'de Petrol-İş için spekülasyon yaparak kullanmayı amaçladılar: "Güvendiğiniz İpraş'ta bile yetkiyi biz aldık. Burada haydi haydi alacağız; zaman varken sendikayı değiştirin , yoksa resmen yetkiyi aldığımızı görünce iş işten geçmiş olacak, O zaman kara listeye siz de girersiniz, iş hayatınız sona erer" tehdidi bol bol kullanılmıştır.

Bu arada karargah haline getirilen Petkim misafirhanelerinde Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı, Adalet Bakanı Genel Müdür tarafından sık sık konuk olarak ağırlanmış, taktik kararlar alınmış, Petrol-İş yöneticileri ile beraber yemekler yenmiş ve toplantılar düzenlenmiştir. Baskı ve uygulamalarla beraber, gizli olarak yürütülen faşist örgütlenme hızla, faşist mühendis ve teknisyenlerce yürütülmekte, sermayenin uşaklığı görevini açıkça gösterebilecekleri müsait ortamları kollamaktadır.

İzmit Ülkü Ocakları başkanının Petkim misafirhanelerinde faşist mühendis ve teknisyenlerle görüşmeler yaptığı misafirhane personeli tarafından bilinmektedir.

SENDİKANIN TAVRI

Sendika İpraş ve İgsaş'ta olduğu gibi sadece lafla, atılanların haklarının iade ettirileceği yaygarasını koparırken, Seydişehir örneğinin bu işkolunda da yaratılacağı meselesini gazetelerinde bir iki satırla geçiştirmekte, işçi sınıfı hainlerine karşı işçiyi örgütlememekte ve hazırlamamaktadır.

Siyasi eğitim hiç bir şekilde verilmediği gibi dağıtılan bildiriler son derece yavan, işçiyi pasifize eder niteliktedir

İşten atılmalarda gerçek bir tepki göstermediği gibi, işe son zamanlarda alınan 200 kişi için de hiç bir tepki göstermemiştir. Bu arada tayin edilen, sürülen ilerici nitelikteki elemanları kamu oyuna duyurmamıştır. Örneğin: Klor Alkali baş mühendisi iş yerinde, Petkim-İş Sendika temsilcilerine toplantı müsadesi verdiği (daha eskiden Petrol-İş temsilcisine de izin verdiği halde), Cumhuriyet Gazetesi okuduğu, işyerinde baskı yapmadığı için önce Ankara Genel Müdürlüğü'ne çağrılıp ihtar verilmiş daha sonra da Yarımca'daki görevine son verilip Ankara'ya sürülmüştür.

İşverenin işten atmak için demokrat kimselerin listesini tuttuğu ve fırsatını buldukça bunların atılacağı, işverenin uşakları tarafından açıkça yayılmakta, sendika buna karşı işçileri mücadeleye hazırlamamaktadır. Fabrikaya 1 klm. uzaklıktaki misafirhaneleri işveren, faşist güçlerin barınağı haline getirmeye çalışıyor. Normal olarak, buraya dilekçe sırasına göre girilebileceği ve sırada pek çok kimse olduğu halde, faşistler araya sıkıştırılmaya çalışılmakta, sendikaya götürülen bu durum tam bir lakaytlıkla karşılanmaktadır.

İŞKENCE!

İŞKENCECİLER, ZALİMLER, SÖMÜRÜCÜLER
HALKA HESAP VERECEKSİNİZ!

Faşist MC iktidarının halka karşı yürüttüğü baskı ve zulüm bütün azgınlığıyla sürmektedir. MİT, polis ve jandarmanın halka, devrimcilere ve yurtseverlere yaptığı işkenceler burjuva basınının dahi gizleyemiyeceği kadar yaygınlaşmıştır.

Devrimciler, yurtseverler "operasyon" adı altında yürütülen saldırılarla "bilinmeyen sorgu merkezleri denilen işkencehanelere", I. Şubelere, karakollara götürülmektedir. Halkı aldatmak, planlı olarak yürütülen zulmü gözlerden gizleyebilmek ve yaygınlaştırıp sürdürebilmek amacıyla hayali "gizli örgüt"lere üye olduklarına dair itiraflar alabilmek için işkence yapılmaktadır. İşkenceyle alınan ifadeler gerekçe olarak gösterilip gözaltına alma, tutuklamalar yaygınlaştırılmakta, demokratik kitle örgütleri birbirinin peşi sıra basılmaktadır.

Hakim sınıfların beslemesi basın organlarında polis saldırılarının resimleri, işkence odalarında düzenlenen ifadeler büyük manşetlerle yayınlattırılmaktadır. "Polis'in büyük başarısı", "Kanundan kaçılmaz" başlıklarının altında yayınlanan yüzü gözü kan içinde kalmış insanların, saçlarından sürüklenerek götürülen kadınların resimleri polis zulmünü bütün çıplaklığıyla tekrar tekrar ortaya koymaktadır. Bu yayınlar gerçekleri çarpıtarak kitlelerde işkencelere karşı vurdum duymazlığı geliştirmek, polis zulmünü haklı göstermek amacıyla bilinçli olarak yapılmaktadır.

Yoğunlaşan işkence uygulamaları faşistlerin halkın yükselen mücadelesinden duydukları korkunun sonucudur. Faşistler baskı ve zulüm yaparak devrimcileri, yurtseverleri, kendilerinden olmayan herkesi etkisiz hale getirmek, göz korkutarak halkın saflarında yılgınlık ve moral bozukluğu yaratmak istiyorlar. Kitlelerin yükselen mücadelesi karşısındaki güçsüzlüklerini ve çaresizliklerini gizleyebilmek için şiddete baş vuruyorlar. Ama korkunun ecele faydası yoktur. İşkenceciler karşısında boyun eğmeyen, halkına ve mücadele arkadaşlarına ihanet etmeyen, devrimci düşüncelerinden ve devrimci onurundan taviz vermeyen devrimciler onların yüreklerindeki korkuyu arttırıyor. Halkın yükselen mücadelesi işkence odalarında gösterilen devrimci tavır halk düşmanlarına şu gerçeği tekrar tekrar hatırlatıyor: Ne oluk oluk akıtılan kanlar, ne ağzına kadar doldurulan zindanlar hiç bir devirde, hiç bir ülkede zalimleri, sömürücüleri er geç halka hesap vermekten kurtaramamıştır. Sizin de sonunuz bacaklarından asılan Mussolini'nin; Vietnam'ın, Kamboçya'nın bir zamanlar çok güçlü görünen işbirlikçilerinin; Afrika'yı yüzyıllardır kana boyayan sömürgecilerin sonundan farklı olmayacaktır.

Faşistlerin yalnızca devrimcilere, yurtseverlere değil halka yaptıkları zulüm ve işkence de yoğunlaşmıştır. Çünkü onlar, sadece devrimcilere değil, kendilerinden olmayan herkese, halka düşmandırlar.

Ceyhan'da polisler bir vatandaşı karakolda döverek öldürdüler. Doğubeyazıt'ta jandarma köylülerin sürülerine "bunlar kaçak koyun" diye el koyup köylüleri karakollarda dipçikle döverek işkence yaptı. Ceyhan jandarma karakol kumandanı yoksul tarım işçilerini sudan gerekçelerle karakola çektiriyor. Selendi'de sarhoş başçavuşla 3 jandarma 200 kişiye, silahla tehdit edip meydan dayağı attılar. Bunlar yurdun dört bir yanında jandarma ve polis karakollarında, merkezlerinde yapılanların sadece birkaçıdır.

ZULÜM VE ZORBALIĞIN SORUMLUSU İSBİRLİKÇİ HAKİM SINIFLAR VE ONLARIN HİZMETİNDEKİ FAŞİST MC'DİR.

Halkımız yıllardan beri sömürücülerin baskı ve zulmü altındadır. Takrir-i Sükun Kanunları, Dersimler, 1951 Tevkifatları, D.P. zulmü, 12 Mart faşist diktatörlüğü unutulmamıştır.

Faşist MC işbasına geldiğinden bu yana baskı ve zulüm yoğunlaşmıştır. Katiller, işkenceciler halkın ve devrimcilerin kanlarına bulanmış ellerini, kollarını sallayarak ortalıkta geziyorlar. CHP Genel Başkanı Ecevit'in geçmişe çekmeye çalıştığı sünger'in altında saklanan 12 Mart işkencecileri emniyet müdürlüklerine, şube müdürlüklerine tayin edilmektedirler.

Hırsızlık, yolsuzluk, rüşvet alma, adam kayırma ayyuka çıkmıştır. Hayat pahalılığı gün geçtikçe artmakta halkın hayatı dayanılmaz hale gelmiştir. Halkın varolan bütün demokratik, ekonomik hak ve çıkarları gasbediliyor. Faşist zulüm ve yağmayı kitlelerin gözünden saklayabilmek amacıyla Yunan halkına karşı düşmanlık körüklenmekte, savaş kışkırtıcılığı yapılmaktadır.

MC'nin halk düşmanı yüzü hayatın her alanında görülmekte, halkımızın faşizme karşı mücadelesi yükselmektedir. Faşist MC'nin yıkılması için Genel Grev, Genel Direniş bayrakları yükselmektedir. Baskı, zulüm ve katliamlar faşistleri yok olmaktan kurtarmıyacaktır. Halk düşmanı zalimlerden, işkencecilerden yaptıklarının hesabı birer birer sorulacaktır. Halkımız elektrik vermelerin, falakada vurulan sopaların, vücutta söndürülen sigaraların, dipçiklerin üstüne "sünger çekmeyecek"tir.

İŞKENCELERE KARŞI ÇIKALIM!
İŞKENCECİLERİ TEŞHİR EDELİM!
BÜTÜN İŞKENCECİLERDEN HESAP SORULMALIDIR!

Sosyalizmde Sömürü, İşkence ve Zulmün Yeri Yoktur

Sömürünün ortadan kaldırıldığı, işçi sınıfı iktidarının kurulduğu toplumlarda işkence ve zulmün yeri yoktur. İşkence can çekişmekte olan, ölmeye mahkum sınıfların başvurduğu bir yöntemdir.

Ezilenlerin iktidarı işçiler, emekçi sınıf ve tabakalar için en geniş demokrasi demektir. Halkın saflarında ortaya çıkan hataların, sapmaların düzeltilmesi için ideolojik eğitim, ikna, eleştri ve özeleştri yöntemleri kullanılır.

İşçi sınıfı iktidarı proletaryanın düşmanlarına aman vermez. Ama sınıf düşmanlarına hiç bir zaman işkence de yapmaz. İflah olmaz sınıf düşmanlarına, halka, partiye, sosyalist düzene karşı affedilmez büyüklükte suç işleyenler, sömürü düzenini geri getirmek için komplo düzenleyenler halkın yargılaması sonunda çeşitli şekillerde cezalandırılırlar. Ama asla işkenceye tabi tutulmazlar.

Hatalarını kavrayan ve düzeltmek, proletaryaya hizmet etmek için istekli olanlar ise ideolojik olarak eğitilerek kazanılmaya, sınıfa, partiye ve sosyalizm mücadelesine faydalı insanlar haline getirilmeye çalışılırlar. İdeolojik eğitim zor ve baskı yöntemleri kullanılarak değil, ikna yöntemleri ile gerçekleştirilir.

Emperyalistler bu gerçeği çarpıtmak, sosyalizm yolunda hızla ilerleyen Çin Halk Cumhuriyeti, Arnavutluk, Kamboçya, Vietnam, Kuzey Kore gibi ülkelerin halklarına "kan kusturtan ülkeler" olarak kara çalmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Günümüzde bu sözlerin adice iftiradan başka birşey olmadığı örneklerle görülmektedir. Çin'deki parti okullarında geçmişte hata yapmış olanların nasıl sabırla yeniden eğitildiklerini burjuva basın organları dahi yayınlamadan edemiyorlar. Vietnam'da Amerikan emperyalistleri ve işbirlikçileri kovulduktan sonra halkına silah sıkmış işbirlikçilerin saflarında döğüşmüş olan subay ve askerlerin çoğunun 15 günle 3 ay arasında değişen eğitim çalışmalarından sonra sosyalizmin inşasında görev aldıklarını günlerce yazıyorlar. Vietnam savaşında ulusal kurtuluş kuvvetlerinin eline esir düştükten sonra serbest bırakılan Amerikalı subay ve erlerin çoğu kendilerine "insanlık dışı hiç bir uygulamanın yapılmadığını, komutanlarının kendilerine anlattıkları gibi ağır işkencelere uğramadıklarını" açıklamışlardır.

ÖLOLERİMİZ...
İŞTE STEVAN FLİPOVİÇ.
BİR KAHRAMAN.
FAŞİSTLER SARMIŞ ÇEVRESİNİ.
SEHPADA.
BOYNUNDA İP.
VE O SON NEFESİYLE DALAYIP CİĞERİNİ
BİR BIÇAK GİBİ VURUYOR KELİMELERİ DİŞLERİ ARASINDAN
HAYKIRIYOR: "KAHROLSUN FAŞİZM; YAŞASIN MÜCADELEMİZ..."

STEVAN FLİPOVİÇ
DİRENMENİN
ONURUN BEKÇİSİ

Eli Kanlı İşkencecileri Teşhir Edelim!

Halkımız 12 Mart zulüm günlerini unutmadı. Sömürü ve talanın bin kat daha ağırlaştığı; yiğit evlatlarının darağaçlarında sokaklarda katledildiği; onbinlerin zindanlara doldurulduğu; "Ali Paşa" mahkemelerinin kurulduğu günleri unutmadı.

Halkımız 12 Mart'ın zalimlerini, işkencecilerini, katillerini hiç unutmadı. Kalem kıran, elektrik veren, falakada sopa vuran halk düşmanlarını hiç bir zaman da unutmayacak.

Bu zalimler kimlerdi? Bu gün işkence odalarında 12 Mart'ta yaptıklarını sürdüren eli kanlı halk düşmanlarını, 12 Mart'ın işkencecilerini teşhir edelim!

Ümit Erdal
Ersin Yılmaz
İhsan Parlak
Tevfik Türüng
Abdullah Kuloğlu
Orhan Sümer
Yaşar Savaş
Metin Denli
Burhan Poturna
Yusuf Emre Çağla
Rükneddin Sorgun
Taner Arda
Memduh Ünlütürk
Şükrü Balcı
Sezai Pamir
Fahrettin Benli
Kemal Eyüboğlu
Yaşar Değerli
Fehmi Altınbilek
Bekir Ege
Mehmet Şirin
Enver Çakır
Mahmut Dikler
Hikmet Yapar
Remzi Özkömür
Haluk Zenger
İlhan Naymanlar
İbrahim Şenözlüler
Erkan Dinçtürk
Hilmi Can
Yaşar Yümnü
Polis Mehmet
Komiser Atilla
Polis Mustafa
Salih Suphi Savdır
İbrahim Kızıltan
Mete Altan
Uğur Gür
Mehmet Aydın
Muhsin Bodur

HALKIMIZ İŞKENCECİLERDEN MUTLAKA HESAP SORACAKTIR!

Zor ve Zulüm Emperyalizmin Temel Silahıdır
DÜNYA HALKLARI SÖMÜRÜYLE BİRLİKTE ZULMÜNDE KÖKÜNÜ KAZIYACAKTIR

Hakim sınıfların uşakları yaptıkları işkencelerin üstünü örtmek, suçlarını gizleyebilmek için debelendikçe kendilerini daha fazla ele veriyorlar

Sömürünün olduğu bütün toplumların mayası kan ve zulümle yoğrulmuştur.

12 Mart cellatlarından Faik Türün "Her ülkede yapıldığı kadarıyla bizde de ufak tefek şeyler yapılmıştır" şeklinde demeçler verip kendini temize çıkartmaya çalışırken aslında iğrenç yüzünü bir kere daha sergiliyordu. İşkenceci halk düşmanlarının köşeye sıkıştıklarında tekrarladıkları "Bizim yaptığımız başka ülkelerde de yapılıyor" sözleriyle kastettikleri "başka ülkeler" hangi ülkelerdir? Bu ülkelerde yapılan ve Türkiye'de de uygulanan işkence yöntemleri nelerdir?

ŞİLİ, BREZİLYA, URUGUAY, ARJANTİN, İRAN, İSPANYA, HİNDİSTAN, İSRAİL, GÜNEY KORE, PAKİSTAN..

Günümüzde sadece yukarıda sayılan ülkelerde işkence yapılıyor demek yanlıştır. İnsanın insan tarafından sömürüldüğü bütün ülkelerde işkence yapılmaktadır. İşkencenin sadece Çin Halk Cumhuriyeti, Arnavutluk, Vietnam, Kamboçya gibi sömürünün olmadığı, sınıf farklarının tamamen ortadan kaldırılması yolunda, hızla ilerleyen ülkelerde yeri yoktur.

İşkence, toplumun çıkarları birbirine tamamen zıt sınıflara bölünmesiyle ortaya çıkmıştır. **Sınıfların ortaya çıkmasıyla doğan devlet, bir** ... rın mayası kan ve zulümle yoğrulmuştur. İnsanın insan tarafından sömürüldüğü bütün toplumlarda avuç sömürücünün çıkarlarını korumak, sömürü düzeninin devamını sağlamak için ezilen ve sömürülenler üzerinde sistemli ve sürekli şiddet uygulamanın aracından başka birşey değildir. İşkence, köleci toplumların kırbaç cezalarından günümüzdeki elektrik vermeye kadar çeşitli biçimlerde bütün toplumlarda uygulanmıştır.

EMPERYALİZM DÖNEMİNDE NE DEĞİŞMİŞTİR?

Emperyalizm döneminde değişen sadece işkence yöntemleridir. Sömürücü zalimler üretici güçlerin gelişme derecesine, bilimde ve teknikteki buluş ve ilerlemelere bağlı olarak yeni işkence metotları ve aletleri geliştirdiler. Çağımız emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır. Emperyalizm döneminde işkence çağdışı değil çağdaş bir yöntemdir. Kapitalizmin tekelci aşaması olan, can çekişen aşaması olan emperyalizm sınır tanımayan bir şiddet ve gericilik düzenidir. Zor ve zulüm emperyalist burjuvazinin dünyayı yeniden paylaşmak, yarı sömürge ve sömürge ülkelerdeki yağma ve talanlarını sürdürebilmek için kullandıkları en temel silahtır.

HALK DÜŞMANLARI İŞKENCEYİ ÖZEL BİR UZMANLIK DALI HALİNE GETİRMİŞLERDİR.

Emperyalistler ve işbirlikçileri işkenceyi özel bir uzmanlık dalı haline getirmişlerdir. Görevi işkence yapmak olan, profesyonel katillerden, sapıklardan, azılı halk düşmanlarından seçilen örgütler kurmuşlardır. Türkiye'deki kontr-gerilla, Brezilya'daki İdam Mangaları, İspanya'daki Guardia Civil (Sivil Muhafızlar) bu tür örgütlerdir. Panama, Amerika, Formoza, Filipinler gibi ülkelerde açılan özel eğitim merkezlerinde dünyanın dört bir yanından gelen işkencecilere zulüm sanatı öğretilmektedir. İkide bir Türkiye'ye getirtilen Amerikalı, Formozalı polislerin işi yeni işkence tekniklerini halk düşmanlarına öğretmektir.

İşkence sadece Amerikan emperyalistleri ve onların işbirlikçileri tarafından kullanılmamaktadır. Sosyal-emperyalistler ve işbirlikçilerinin iktidarda oldukları ülkelerde de devrimcilere, halka işkence yapılmaktadır. Rusya'da akıl hastaneleri adı altında işkence merkezleri kurulmuştur. Buralarda tıbbi ve psikolojik işkence yöntemleri geliştirilmektedir.

FALAKA VE ELEKTRİK VERME EN ÇOK UYGULANAN İŞKENCE YÖNTEMLERİ

Türkiye'de özellikle 12 Mart diktatörlüğü döneminde yoğun olarak kullanılan falaka, elektrik verme, sigara söndürme, cop sokma, ırza geçme tehditleri, aç ve susuz bırakma vb. yöntemler dünyanın bütün eli kanlı işkencecilerinin kullandıkları yöntemlerin aynısıdır.

PARAGUAY'da elektrik verme, başaşağı suya sokup bırakma, ırnak sökme, bayılıncaya kadar su içirme en çok uygulanan işkence yöntemleridir.

HİNDİSTAN'da elektrik verme; cop, sopa, demir çubuk ve dipçikle dövme, çeşitli organları mumla yakma, aç bırakma, vb.

ŞİLİ'de elektrik verme, cop, dipçikle dövme, uyuşturucu iğneler yapma, ırza geçme, aylarca hücreye kapatma... vb.

URUGUAY'da elektrik verme, copla dövme, hücreye kapatıp aç, susuz bırakmanın yanısıra polis "adam kaçırma" süsü verip faşist olmayanları yollardan, evlerden götürmektedir. Bu kişiler daha sonra elleri, kulakları veya başka organları kesilmiş, vücutlarında sigara söndürülmüş, yüzleri tanınmayacak hale getirilmiş biçimde ölü olarak bulunmaktadır.

BREZİLYA'da da polislerden ve faşistlerden kurulmuş olan İdam Mangaları aynı yolları kullanmaktadır.

Yukarıdaki resim yağmacı zalimlerin yaptıklarının çok küçük bir örneğidir.

İRAN'da SAVAK elektrik verme, falaka, uyuşturucu ilaçlar verme, delirtmeye çalışma, elektrikli fırınlarda yakma gibi yöntemler uygulamaktadır.

DÜNYA HALKLARI SÖMÜRÜYLE BİRLİKTE ZULMÜNDE KÖKÜNÜ KAZIYACAKTIR

Emperyalistler ve işbirlikçileri dünya halklarını sömürü ve zulmün boyunduruğu altında tutabilmek için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Ama bugün Ülkelerin Bağımsızlık, Milletlerin Özgürlük, Halkların Devrim mücadelesi, önünde durulması imkansız bir sel gibi ilerlemektedir. Bu sel, ne yaparlarsa yapsınlar emperyalistleri ve işbirlikçilerini boğacaktır. Dünyanın muzaffer halkları insanın insan tarafından sömürülmesinin ve zulmün kökünü kazıyacaktır. Sömürüyle birlikte işkence ve işkencecilerinde tarihin çöplüğüne atılacağı aydınlık dünyayı bütün ülkelerin halkları işçi sınıfının önderliğinde er veya geç ama mutlaka kuracaklardır.

BAK: KOLLARINI BAĞLIYORLAR
SON DEFA BAKIYOR DÜNYAYA NGUYEN VAN TROİ
BİRAZDAN GÖĞSÜNÜ PARÇALAYACAKLAR
AMA KAN ONU GERİLETMİYOR

BAŞLIYOR ŞARKISINA:
"YAŞASIN HO CHİ MİNH; YAŞASIN VİETNAM..."

BOYUN EĞMEYENLERİ ÖRNEK ALALIM

Hakim sınıflar tarihin her döneminde halkın mücadelesini ezmek, kitlelerin önderi devrimcileri yok etmek, yıldırmak için baskı ve zulme başvurdular. Yok olmaktan kurtulmak, iktidarlarını sürdürebilmek uğruna zulmün ve zorbalığın binbir yolunu denediler. Ama bugüne kadar halkına ve halkının mücadelesine ihanet etmektense devrimin bayrağını yere düşürmektense, devrimci onurunu halk düşmanı işkencecilere ezdirmektense ölümü göze alan ihtilâlcileri, devrimin yiğit savaşçılarını dize getirebilmenin yöntemini bulamadılar.

Zalimler nice yiğit devrimciyi boyun eğdirebilmek için en ağır işkencelere yatırdılar. Bir yandan akla gelmedik işkence yöntemlerini uygularken bir yandan rahat bir gelecek; ünvan, para, mevki teklif ettiler. Ama onlardaki ihtilâlci ruhu satın alamadılar. Devrimin zaferine duydukları inancı sarsamadılar. Halka ve yoldaşlarına duydukları güveni ve sevgiyi söküp atamadılar. Sınıf düşmanlarına, sömürücülere duydukları nefreti söndüremediler.

Acı ve sıkıntılara ölüm pahasına direnen, düşmana teslim olmayan devrimcilere bu karşı koyma gücünü veren neydi?

Devrimin zaferine duydukları sarsılmaz güven, halka ve yoldaşlarına besledikleri engin sevgi. Binlerce devrimcinin işkence odalarında bükülmeyen bir çelik olmalarının, hakim sınıfların ve cellatların yüreklerindeki korkuyu arttıran direnme destanlarını kanları ve canları pahasına yazmalarının sırrı budur. Düşmana boyun eğmek halkın mücadelesinin er geç zafere ulaşacağını inkâr etmektir. Bir devrimci düşmanın karşısında halkın temsilcisidir. En ağır işkencelere uğrasa dahi devrimin bayrağını, onurunu zalimlere çiğnetmemekle sorumludur. Yenilmez devrim ordusunun bir neferi için sömürü düzeninin cellatları, halk düşmanları karşısında teslim olmak, düşmanla uzlaşmak zuldür. Faşist cellatlar karşısında yiğitçe direnen Dimitrov hücresinin duvarına kanıyla "Unutma ki sen bir komünistsin" diye yazmış, işkenceler sırasında bunu bir an bile aklından çıkarmamıştır.

İşkenceciler devrimcilerin direnme azmini yok etmek, boyun eğdirebilmek için halkın zaferine olan inancı sarsmaya, işkence odalarında bile devrim ordusunun bir parçası olduklarını unutturmaya çalışırlar. Çaresizliklerini ve güçsüzlüklerini gizlemek için "kendilerinin her şeyi bildiklerini, güçleri karşısında hiç kimse-

De.sa.6'da

Emekçinin Sesi

Bir emekçi gördüm
Hastane yolunda
Kalınca bir sargı vardı kolunda.
Sordum: "makine mi kesti kolunu"
Dedi: yok yok
Düzen kesti kolumu!
Başladı anlatmaya...
Durdum onu dinlemeye
Dedi: "bu nasıl düzendir be kardeşim?
HAKSIZLIK ÇOK!
Üreten, biziz ama tüketirken yok!"
Sordum ona: Ne demektir bu?
Dedi: "Çalışan aç. Çalıştıran tok.
Çalışan bir alır
Çalıştıran elli
Haksızlık iste buradan belli!"
Dedim: daha var mı?
Dedi: bu kadarı yetmez mi?
Dedim: ne yapmalı?
Dedi ki:
"Eğer seviyorsan halkını,
Eğer seviyorsan yurdunu,
Kula kul olmak istemiyorsan eğer,
Sömürüye ve faşizme hayır
diyebiliyorsan,
Emek en yüce değer
diyebiliyorsan,
Elini elime vereceksin
ve kendi düzenimizi kurmak için
bizimle geleceksin!"
Bir emekçi gördüm
hastane yolunda.
Şimdi birlikte yürüyoruz
o benim kolumda. Ben onun kolunda

URFA'DAN BİR MÜSTAHDEM

Yıkmak için duvarları, DOĞRULDUK
O duvarlar ki olanca kahpeliğiyle
Gün yüzüne hasret bırakan yoldaşlarımızı
Kırmak için prangaları, ÇELİKLEŞTİRDİK ELLERİMİZİ
O prangalar ki paslı, pis yapılarıyla
Hıncı, kini, nefreti, namusu bileklerimizin
Devirmek için toprak ağalarını, kan emicileri, YÜRÜDÜK
Köylümüzü bir dönüm toprağa hasret bırakan
Güneşten de sıcak yürekleri kavuran kinle
Mülksüzleştirmek için mülksüzleştirenleri, ÇATIŞTIK
Onların Ana'mızın ak sütüne el koyan
Helalimiz olan her şey 'Dokunmayın haramdır' diyen
Son vermek için milli baskıya, BİRLEŞTİK
Omuz omuz, yürek yüreğe, can cana
Kayıtsız tanıdık 'kurma hakkını evlerimizi'
Mezarına gömmek için faşist zulmü, SARILDIK SİLAHLARA
Bizi kırdırtmak isteyen kardeş kardeşe
Kurmak isteyen Finans Kapital'in diktatörlüğünü
Darbe vurmak için Emperyalizme, KARDEŞ OLDUK DÜNYA HALKLARI
Emperyalistim, ama dostunuzum diyeni de
Arka kapıda bekleyip, şirin görüneni de

SEYİT

657 Sayılı Kanunu Çıkaran Burjuvalara Soruyorum? Ben Neyim?

Arkadaşlar, ben bir müstahdemim. Fakat müstahdemliğin ne olduğunu bilmiyorum. Ben kula kul, kula köle olarak çalışmaktayım.

Hal böyle iken, 657 sayılı devlet memurları kanununa göre bana ve diğer müstahdem arkadaşlarıma, daire amirleri tarafından "sizler artık memur oldunuz" deniliyor.

Peki, ben o zaman 657 sayılı kanunu çıkaran burjuvalara, namussuz daire amirlerine soruyorum?

1. Memur memurun bokunu temizler mi?
2. Memur 12 saat çalışır mı?
3. Memur gece bekçiliği yapar mı?
4. Memur ulusal ve dini bayramlarda devamlı olarak nöbet tutar mı?
5. Memur cumartesi ve pazar günleri devamlı olarak nöbet tutar mı?
6. Memur daire amirlerinin özel işlerini yapar mı?

Daha yazamayacağım bir çok durumlar var. Yalnız şunu belirtmekte yarar görüyorum; Ben ne olduğumu bilmiyorum. İşçi değilim, memur da değilim.

URFA'DAN BİR MÜSTAHDEM

ZİNDANLAR BOŞALSIN

KİMİSİ BU SÖMÜRÜYE KARŞI DİRENDİĞİ İÇİN BU ZÜLUM VE SÖMÜRÜYE KARŞI MÜCADELE ETTİĞİ İÇİN ZİNDANLARA ATILMIŞTIR.

POLİS VE JANDARMA COPUNDAN GEÇMİŞ, EZİLMİŞ, AÇ VE SUSUZ KALMIŞ KİŞİLERİZ, BİZ DE HER ZAMAN MÜCADELENİZDE SİZLERLE OMUZ OMUZAYIZ.

■ Bu ortamda cezaevlerinde dahi para babaları, parayla cezaevi idaresini satın alıp, işlemiş oldukları herhangi bir suçtan ceza görmemektedir. Oysa yoksul olan mahkumlar idare tarafından ezilmekte, işkence görerek hücrelerde yatmaktadır.

Cezaevi idaresi, en alt kademeden üst kademeye kadar, paralı kimselerden para koparırız diyerek kendilerini onlara köleleştiriyorlar. Oysa yoksul bir kimse idarenin gözünde küçük ve ezgindir. Bu da aynı, Türkiyemizdeki faşist para babalarının halkı ezmesinin cezaevinde uygulamasıdır. Bunlara karşı çıkanlar hemen başka bir cezaevine nakil ettiriliyorlar.

Hapishanede yavan ekmekten başka hiç bir gıda almamaktayız. Bu da hastalık sorunu yaratmaktadır. Tabii ki hastalanınca ilaç ister. Bu da parasız olan kimse için olanaksızdır. Yemek, ekmek, ilaç ve cezaevindeki tüberküloz hastalarının sorunlarıyla ilgilenen yoktur. Öbür yandan parası olanlar canı istediği her şeyi parasıyla ayağına getiriyorlar Besleniyor. Kimsesiz kişilerde idareden çıkacak bir tabak yemeği almak için dahi mücadele ediyorlar.

Kardeşler, biz cezaevinde, yatanların kimisi karnını doyurmak için fırından bir parça ekmek almıştır. Kimisi bu sömürüye karşı direndiği için bu zülum ve sömürüye karşı, mücadele ettiği için zindanlara atılmıştır. Bizler polis ve jandarma copundan geçmiş, ezilmiş, aç ve susuz kalmış kişileriz. Biz de her zaman mücadelenizde sizlerle omuz omuzayız.. Biz buradan çıkarsak bütün dünya ezilmiş halkları için de onların mutluluğu için mücadele edeceğiz. Biz şunu biliyoruz. ki Milliyetçi Cephe iktidarı ve bütün Türkiye'deki para babaları ve onların kiralık köpekleri Ülkü Ocaklı faşistler, ve polisler hergün Halkın Kurtuluşu için mücadele eden devrimcileri, gençleri öldürüyorlar. Gazetelerinde, televizyon ve radyolarında anarşistler bu memleketi uçuruma götürüyorlar diye bar bar bağırıyorlar. Kim bilmez ki yurdumuzu uçuruma götürenler, Amerikaya satanlar kimlerdir?

Halkımızın alınterini, emeklerini sömüren burjuvaların sırtımızdan kazanmış oldukları paraları zevk ve alemde yediklerini kimler bilmez ki?

İşte bu sömürü düzeninin bir parçası olan cezaevlerini de bizim için yapmışlardır. Bu düzenin kökten değişmesi ancak bizim mücadelemizle olacaktır. Bizim üzerimizde zorla baskı kuran, bize zulmeden, işkence eden bu düzenin ne pahasına olursa olsun kanımızın ve canımızın son damlasına kadar savaşarak, vuruşarak değiştireceğiz. Yoksul halk çocuklarını, işte bunu bildikleri için zindanlara, hücrelere, işkencelere ölümlere terkediyorlar.

Ama onlardan biri hapishaneye düşerse onlar için hiç bir şey farketmez. Aynı yaşantıları burada da sürdürüyorlar Bu tip kişiler işçilerin, köylülerin hakkını yemiş: esrar, eroin, beyaz kadın ticareti yapan kimselerdir Burjuvalar ve onlarla işbirliği yapan Amerikan köpeklerinin hiç birisi neden günlerce işkence görmüyor, hücreye atılmıyor, zindanlarda çürütülmüyorlar? İşte bunları anlatan yiğit devrimciler ve halkımız, komünizm propagandası yapıyorlar diyerek yargılanıyorlar. Çünkü onların iğrenç yüzlerini açığa çıkarıyorlar.

Ama şunu bilesiniz ki bizim arkamızda milyonlarca yoksul halk kitleleri ve yeni doğmuş yavruları vardır. Mücadelemiz sonuna kadar sürecek.. Ne işkenceler, ne zulmümüz, ne de ölümler bunu önleyemiyecektir.

Ben burada yatan bu düzenin bir kurbanı ve diğer cezaevlerindeki yoksul kimseler gibi suçsuz olarak ezilen bir Halk çocuğuyum. Bizler de anlamaya başladık ki bu pis düzen ancak mücadelemizle değişecektir.

KAHROLSUN FAŞİZM!..

■ Ben, Türkiye'deki binlerce düzen kurbanlarından biriyim.. Esasen kökeninde toplumsal bozuklukların yattığı suçların faili olarak bizler buralarda süründürülürken, suçlu olmanın gerçek nedenleri, yani düzendeki bozukluklar göz önüne alınmamakta, bundan dolayı da hapishaneler dolup taşmaktadır..

Ben 1974 tarihinde tutuklandım. Mahkeme sonucu 2 yıl 8 ay ceza alarak Paşakapısı cezaevine kondum. Oradaki durum tam içler açısıydı. Hapishane idaresi tarafından zengin-fakir ayrımı yapılarak mahkumlar birbirine düşürülerek, gariban kişiler horlanmakta idi. Zengin kişiler gardiyanları satın alarak içeriye hap ve esrar sokarak hiç bir suçu olmayan gariban kişileri de bunlara alıştırarak sömürülerini içerde de devam ettiriyorlardı. Bizim bir koğuştan diğerine geçmemiz imkansız iken zengin sömürücüler idare tarafından dışarı çıkartılıyor ve serbestçe dolaştırılabiliyorlardı. Örneğin Atilla Gürün bunlardan biri olup, ancak mahkeme zamanlarında hapishaneye uğramakta idi. Evet biz eziliyoruz. Bu ezilme fabrikada, okulda, tarlada ve her alanda sürüyor. Hapishaneler, Türkiye'deki ezenlerin bir baskı koludur.

Ben cezaevinde çıkan bir kavga yüzünden hücreye atıldım. Aslında hiç bir suçum olmadığı halde 17 gün geceli gündüzlü hücrede devamlı eziyet altında bir deri bir kemik kalana kadar dövüldüm. Ve ertesinde sürgün olarak Toptaşı Cezaevi'ne konuldum. Toptaşı cezaevindeki durum da bundan pek farklı değildi. Bu arada olayda bizle beraber hücreye giren kodomanlar hemen çıkarılarak, kendi koğuşlarına gönderildi.. Biz kimsesiz 12 arkadaştan 6 mızı tekrar Toptaşında 10 gün hücreye attılar. Bu arada benim infazımı da yaktılar Yani cezamı bu olaya karıştım bahanesiyle tam tamına yeniden çektiriyorlar.

Toptaşı cezaevinde, siyasi arkadaşlarımızın bize gönderdikleri yemekleri, yöneticiler elleriyle karıştırarak ve ekmeklerin içine bakmak amacıyla 10 parçaya bölerek veriyorlardı. Toptaşı cezaevinde 4.5 ay yattıktan sonra beni aniden Hayrabolu Cezaevi'ne naklettiler. Hayrabolu cezaevine geldiğimde infazım haricinde 55 günüm vardı. 55 günün 40 gününü yattıktan sonra çıkmama 16 gün kala savcı geldi. Bana sorular sordu? Sonra gitti. Çıkacağım gün ben çocuğuma kavuşacağım sevinci ile uçarken, tekrar geldi. Ve bana resmen "sen çıkmayacaksın, infazını yatacaksın" dedi. Ben ne kadar ısrar ettiysem, çocuğum çoluğum dışarda bekliyor, iki senedir yatıyorum, ev kiramı ödeyemedim, çoluğum çocuğum aç sefil el kapılarında sürünüyor dediysem de o, "Kanun, Anayasa ne diyorsa ben onu yaparım" diyerek gitti. Şimdi 2,5 - 3 ay infazımı yatmaktayım. Hayrabolu Cezaevi, cezaevinden çok esir kampına benziyor. Gardiyanlar bize düşman muamelesi yapıyorlar. Sabahleyin saat 7.5'da askeriye gibi kaldırıyor ve sayım yap-

De.sa.6'da

Yaşasın Emekçi Kadınlarımızın Emperyalizme ve Faşizme Karşı Mücadelesi

KADINLARIN TAM KURTULUŞU ANCAK SOSYALİZMİN ZAFERİ İLE MÜMKÜNDÜR

"Sosyalizmin zaferi olmadan kadınların kurtuluşu mümkün değildir; ama, sosyalizmin Kuruluşu da kadınların fiili katılımları olmadan mümkün değildir" (Lenin)

Çağımız ulusal kurtuluş savaşları ve proleter devrimleri çağıdır. Toplumsal hareketler ve sınıf mücadeleleri tarihi, bu mücadele içinde yer alanların karşısına çözüm bekleyen yığınla sorun çıkarmıştır. Bu sorunların en önemlilerinden biri de kadın sorunudur.

Sorun, farklı sınıfların mensupları tarafından farklı düzey ve şekillerde ele alınmakta ve buna bağlı olarak getirilen çözüm yolları da farklı olmaktadır. Bunun nedeni, sorunun diğer toplumsal sorunlardan ayrı olmaması ve çözümünün de bu sorunların çözümüne bağlı olmasıdır.

Tarih boyunca kadının durumunu kısaca özetlersek, kadın cinsinin iki türlü tutsaklık ve sömürü altında olduğunu görürüz. Bunlardan ilki, kadının ekonomik olarak erkeğe olan bağlılığından kaynaklanan ezen cins şövenizmi altında ezilmesi; diğeri ise, ekonomik hayattaki tutsaklığı olarak görülen sınıfsal baskıdır.

Bir çok ülkede kadına, kanun önünde erkekle eşitlik tanınmışsa da, toprak ağalarının, kapitalistlerin egemen olduğu ülkelerde kanun önündeki eşitlik, gerçek hayatta eşitlik anlamına gelmemektedir. Kapitalizmin varlığını devam ettirdiği, toprak ve üretim araçlarında özel mülkiyetin olduğu ülkelerde erkeklerin ayrıcalıkları sürüp gitmektedir. Kapitalizmde ne kadar "demokrasi" olursa olsun, kadın bir ev kölesi, yatak odasına, mutfağa ve cocukların odasına bağlı bir köledir.

Ev köleliği kadını baskı altında tutar ve giderek sosyal hayattan uzaklaştırır ve aptallaştırır. Çünkü ilkel küçük ev işletmeciliğinin üretici yanı yoktur ve son derece ağır işleriyle kadının emeğini boşa harcatır. Kadının özgürlüğü ve erkeklerle tam eşitliğe kavuşabilmesi, toplumsal üretime katılması ile mümkündür. Kadın ev köleliğinden kurtulmalı toplumsal çalışmaya katılmalıdır.

Kadının tam kurtuluşunu gerçekleştirmek ve onu erkekle eşit kılmak için ev işlerinin sosyalleştirilmesi ve kadının toplumsal üretime katılması, ortak üretici çalışmada yerini almasının sağlanması gerekir. Ancak bu, kapitalizm şartlarında elbette mümkün olamaz. Bunun için en azından herkes için kurulan yemekhaneler, çamaşırhaneler, çocuk yuvaları, ana okulları ve bunlar gibi kurumlar gereklidir. Oysa kapitalizm şartlarında bütün bunlar da spekülasyonun, vurgunculuğun ve sömürünün aracı olan ticari şirketler olarak var olurlar. Üstelik bunlar sayısal olarak çok azdır ve ancak çok küçük bir azınlığın faydalanması söz konusudur. Açıktır ki, ev işinin sosyalleştirilmesi toplumsal yaşantının değiştirilmesini, sosyalizmin kuruluşunu gerektirir.

Öte yandan, ekonomik olarak erkeğe tutsak olmaktan kurtulup çalışma hayatına katılan emekci kadın, bu defa erkek işçi ile birlikte sermayenin tutsağı olur.

Kapitalist toplumlarda her gün savıca artan kadın işçiler, çalışma hayatında da büyük ölçüde dayanıklılık gösterirler; çünkü, çalışma, kadınların ayrıca alışmak zorunda oldukları bir şey değildir. Tarımda kapitalizm ne kadar gelişirse, kadın işçi çalıştırma oranı o kadar artar. Buna karşılık bu toplumlarda kadın emekçinin aldığı ücret daima erkek işçiye oranla düşük olmuştur. Ancak kapitalist toplumda emeğinin karşılığını alamaması, salt kadın cinsinin bu düzende horlanmasından, değerini bulamamasından değildir. Kapitalizm, kadın-erkek ayrımı yapmadan (ya da büyük ölçüde bu ayrımı yapmadan) emekçinin emeğini sömürür. Bu da, kadın işçinin esas mücadele hedefinin, erkek işçi ile birlikte onlarla omuz omuza, sınıf düşmanlarına karşı olması sonucunu doğurur.

Kadınların kurtuluşu mücadelesi, sınıf mücadelesinden ayrı olarak ele alınamaz. Bu gün burjuvazi, kadınların karşısına erkekleri çıkararak mücadeleyi hedefinden saptırmak istemekte, kadınların kurtuluşu mücadelesini "cinsel özgürlük, yasal eşitlik vb." ile sınırlandırarak sorunun özünü bulandırmaktadır.

Kadınların kurtuluşu mücadelesi, bu günkü düzen içinde kadınla erkeğe eşitlik sağlamaktan öte, insanı insana muhtaç bırakan bağları kırmak, insanın insan tarafından sömürülmesini önleyerek her iki cinsten emekçiye bağımsızlık verme mücadelesidir.

Burada kadınlara düşen görev, kendi cinsine mensup burjuva kadınlarla birleşmek yerine, kendi sınıfına mensup erkeklerle birleşerek toplumsal düzeni değiştirme kavgasına katılmaktır. Kadın emekçiler, ancak bu kavga başarıya ulaştığı zaman erkekle tam eşitliğinin sağlanacağının bilincinde olmalıdırlar.

Her ülkede en zor şeylerden biri kadınları harekete geçirmek olmuştur. Ancak bütün kurtuluş hareketlerinin deneyide, devrimin başarısının, kadınların devrimde ne ölçüde yer aldıklarına bağlı olduğunu göstermiştir.

Ülkemizde de kadın emekçiler, Ulusal Demokratik Halk Devrimi'nin başarısı için erkeklerle birlikte mücadele etmektedirler. Tüm emekçi kadınlarımız, kurtuluşlarının bu mücadelenin nihai hedefi olan sınıfsız toplumda olduğunun bilincinde olmalıdırlar.

Yaşasın emekçi kadınlarımızın erkeklerle tek yumruk halinde emperyalizme ve faşizme karşı mücadelesi!

ANKARA'DAN BİR KADIN EMEKÇİ

■ İŞÇİ SINIFININ FAŞİZME VE YÜKSELEN SAVAŞ TEHLİKESİNE KARŞI EYLEM BİRLİĞİ HER ZAMANKİNDEN DAHA BÜYÜK BİR ÖNEM VE ACİLLİK KAZANMIŞTIR, EYLEM BİRLİĞİ, GÜNÜMÜZ ŞARTLARINDA EN AÇIK İFADESİNİ YÜZBİNLERCE İŞÇİNİN KATILACAĞI GENEL GREV ve DİRENİŞLERDE BULACAKTIR.

İŞÇİ SINIFININ EYLEM BİRLİĞİ İÇİN MÜCADELE EDELİM

Faşist MC'nin, DGM, Sendikal özgürlüğün bütünüyle yok edilmesi, ücretlerin dondurulması ile ilgili yasa tasarıları bilinmektedir.

Büyük patronların Türkiye Sanayi ve İşadamları Derneği, Sanayi Odaları vb. örgütlerinin sözcüleri, her gün TRT ve gazetelerde aynı meseleleri tekrarlamaktadırlar.

Son olarak, Demirel'in ve büyük patronların işçi hakları ile ilgili bölümünü gizli olarak sürdürdükleri toplantıdan büyük patronlar çok memnun ayrılmışlardır. Onları memnun eden Demirel'in işçi haklarının gaspedilmesi ile ilgili vaadleridir.

Bütün bunlar bir kere daha büyük patronların ve faşist MC'nin yeni saldırı hazırlıkları içinde olduğunu göstermektedir.

İkinci olarak, Dünya'da iki süper güç arasındaki mücadele kızışmakta, yeni bir dünya savaşına doğru gelişmektedir. Süper güçler arasındaki mücadeleye bağlı olarak Ege'de de süper güçler ve yerli işbirlikçileri tarafından Türkiye ile Yunanistan arasında bir savaş ortamı yaratılmaktadır. Yerli işbirlikçiler bu durumdan, şoven duyguları kışkırtarak sınıf mücadelesini zayıflatmak ve baskıları daha da artırmak yönünde de yararlanmaya çalışmaktadırlar.

Bu nedenlerle işçi sınıfının faşizme ve yükselen savaş tehlikesine karşı eylem birliği her zamankinden daha büyük bir önem ve acillik kazanmıştır. Eylem birliği, günümüz şartlarında en açık ifadesini yüzbinlerce işçinin katılacağı Genel Grev ve direnişlerde bulacaktır.

İŞÇİ SINIFININ EYLEM BİRLİĞİNİN ÖNÜNDEKİ ENGELLER NELERDİR?

Bu gün Türkiye'de, işçi sınıfının sendikal birliği gerçekleşmemiştir. İrili ufaklı çok sayıda sendika vardır. Esas olarak, sendikalı işçilerin büyük çoğunluğu iki büyük konfederasyonda, Türk-İş ve DİSK'de toplanmışlardır. Sendikaların bir çoğunun başında ise hepsi burjuva ajanları olan sendika ağaları bulunmaktadır.

İşçi sınıfının içinde bulunduğu bu koşullarda eylem birliğinin önündeki engeller nelerdir?

DİSK'in ağaları geçen yıl, Türk-İş'in İzmir'de yaptığı, bölgesel olarak uygulanan genel greve karşı çıkmışlardı. Yüzbinlerce işçiyi bağrında toplayan Türk-İş ve DİSK'in sendika ağası yöneticileri, kendi burjuva siyasetleri ve çıkarları için sendikal rekabeti körüklemekte, işçileri birbirlerine düşürmektedirler.

Son olarak da genel grevi "Türk-İş yapar", "DİSK yapar" çekişmesiyle, günümüzde en açık ifadesini genel grev'de bulacak olan işçi sınıfının eylem birliğini baltalamaktadırlar. Onlar, işçi sınıfının bütününe yöneltilen saldırılara karşı en geniş işçi kitlelerinin ortak eylemiyle mücadele edilmesini engellemektedirler.

Türk-İş ve DİSK içinde işçi sınıfının eylem birliğinin gerçekleşmesinin önündeki asıl engeller, Türk-İş içinde MHP ve AP'li faşistler ve onların güdümündeki sendika ağaları, DİSK içinde ise sosyal-faşistler ve onların güdümündeki sendika ağalarıdır.

Faşistlerin amaçları açıktır. Onlar işçi sınıfının bölünüp, parçalanmasını istemektedirler. Bu gün faşistler geniş işçi kitlelerince tanınmaktadır. Sosyalizm maskeli sosyal-faşistlerin gerçek yüzleri ise geniş işçi kitlelerince yeteri kadar bilinmemektedir. Devrimci proletaryanın en önemli görevlerinden birisi sosyal-emperyalizmin ajanı olan sosyal-faşistlerin maskelerini indirmektir.

Sosyal-faşistler de bu gün genel grev'den söz etmektedir. Sosyal-faşistlerin ve onların dümen suyundaki sendika ağalarının da faşist MC ile çıkarları çelişmektedir. Son yasa tasarıları onları da tehdit etmektedir. Onlar bu nedenle genel grevden söz etmektedirler. Asıl önemlisi, sosyal-faşistler yükselen kitle hareketinden sosyal-faşist bir diktatörlük gerçekleştirmek ve yurdumuzun Sovyet sosyal-emperyalistlerine daha bağımlı hale gelmesi için yararlanmak istemektedirler.

Sosyal-faşistler tepeden inme yöntemlerle DİSK içindeki çeşitli sendikaların yönetim kademelerine yerleşmişlerdir. Her türlü ilkeden uzak burjuva siyasetleriyle, kendilerinin ve çevrelerinin çıkarlarını düşünen bir takım sendika ağalarını denetimleri altına almışlardır. Onlar gerçekte bir avuçturlar. Hakimiyetlerini sürdürebilmek için sendika içi demokrasiyi yok etmişlerdir.

Devrimci proletarya, onların maskelerini indirmek, faşist yüzlerini sosyal-emperyalizmin işbirlikçisi karakterlerini açığa çıkarmak için en geniş işçi kitleleri içinde sistemli bir çalışma yürütmelidir.

SOSYAL-DEMOKRAT SENDİKA AĞALARININ İŞÇİ SINIFININ EYLEM BİRLİĞİ VE GENEL GREV KARŞISINDAKİ TAVIRLARI:

Sosyal-demokrat sendika ağaları da işçi sınıfının, sınıf bilinci ve dayanışmasının gelişmesinin karşısındadırlar. Onlar gerçekten işçi sınıfının eylem birliğini savunmamaktadırlar. Onlar MC hükümetinin yıkılmasını, bir CHP hükümetinin gerçekleşmesi için istemektedirler. Reformcu sendika ağaları MC'ye karşı parlamentodaki CHP muhalefetini güçlendirmek istemektedirler. Genel grev ve işçi sınıfının eylem birliğine MC iktidarının yıkılması, kendi reformcu burjuva iktidarlarının gerçekleşmesi açısından bakmaktadırlar. Onların amacı işçi sınıfının ortak eylemini kendi reformcu burjuva siyasetlerinin peşine takmaktır. Devrimci proletarya, işçi sınıfının reformcu burjuva siyasetin, sınıf uzlaşmacılığı siyasetinin peşine takılmak istenmesine karşı mücadele etmelidir.

DAHA TEHLİKELİ OLAN FAŞİSTLERE VE SOSYAL-FAŞİSTLERE KARŞI MÜCADELE EDERKEN REFORMİZME KARŞI MÜCADELEYİ GÖZARDI EDEN SİYASET, DEVRİMCİ PROLETARYANIN SİYASETİ OLAMAZ. BÖYLE BİR SİYASET REFORMCU BURJUVAZİYE HİZMET EDER.

Reformizm bir burjuva akımıdır. Reformistler de işçi sınıfını burjuva siyasetleri doğrultusunda yönlendirmeye çalışmaktadırlar. Devrimci siyasetin yaygınlaşmasının, sınıf bilincinin gelişmesinin önündeki engellerdir. Sendika ağasıdırlar ve işçi sınıfını satmaktadırlar.

Elbetteki faşistler ve sosyal-faşistler işçi sınıfı için daha büyük tehlikedir. Onlara karşı reformistlerle ittifaklara girilebilir. Fakat bu onların da burjuva ajanı olduğu gerçeğini gözden kaçırılmasını, onlara karşı mücadelenin tatil edilmesini getirmez.

Reformizme karşı ideolojik, politik ve örgütsel mücadele vermeden, onun faşizme ve sosyal-faşizme karşı teslimiyetçi tavrını teşhir etmeden faşizmle ve sosyal-faşizmle mücadele edilemez. "Reformculuğa karşı mücadele, her zaman faşizme karşı mücadele, faşizme karşı mücadele her zaman reformculuğa karşı mücadele olmalıdır." (Dimitrov) (Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe, s.32)

İşçi sınıfının eylem birliği esas olarak tabanda yürütülecek olan uzun süreli, sabırlı bir çalışmayla her türlü engelin bu şekilde aşılmasıyla gerçekleşecektir. Bu mücadele süresince eylem birliği önündeki engelleri, işçi sınıfının eylemini burjuva siyasetine alet etmeye çalışan akımları teşhir etmemek, onlarla mücadele etmemek ideolojik olarak bu akımların içinde erimek demektir. "Sosyal-demokrat parti ile bir anlaşma yapmak veya yapılan anlaşmanın devamını sağlamak isteyen yoldaşlarımız bazen bizim ideolojimizle sosyal-demokrat ideoloji arasındaki ilkelere dayanan farkları örtbas etmeye veya birleşik cephede ağırlığı kitleleri seferber etmeye vermeden birleşik cephe için mücadeleyi sadece anlaşma sınırları içinde kısıtlamaya hazırdırlar. Birleşik Cephe'yi kurmak, onu sağlamlaştırma ve genişletme mücadelesinin işçi kitleleri arasında sürekli ideolojik çalışmayı gerektirmekten de öte, şart koştuğu kavranmalıdır. Mesela komünist ve sosyal-demokrat partiler arasındaki, komünizm ile sosyal-demokrasi arasındaki, SSCB'de sosyalizmi zafere ulaştıran bolşevizm yoluyla, bir dizi ülkede gericiliği ve faşizmi zafere ulaştıran sosyal-demokrasinin yolu arasındaki ilkelere dayanan farkların aydınlığa kavuşturulmasıdır." (Age. s.45)

Devrimci proletarya işçi sınıfının faşizme ve yükselen savaş tehlikesine karşı eylem birliğinin gerçekleşmesi için, eylem birliğini engellemeye çalışan ve işçi sınıfını kendi burjuva siyasetlerinin peşine takmak isteyen faşistlere, sosyal-faşistlere, reformculara ve bunların güdümündeki sendika ağalarına karşı mücadele etmelidir. Ancak, faşistler ve sosyal-faşistlerle reformcular arasındaki fark gözden kaçırılmamalıdır. Faşistler ve sosyal-faşistler halkın azılı düşmanlarıdırlar. Faşizme ve savaş tehlikesine karşı mücadelede, reformistler mücadeleci bir tavır aldıkça onlarla ittifak edilmeli; faşizmle uzlaştıkları ve savaş tehlikesi karşısında sessiz kaldıkları sürece en sert şekilde mücadele yürütülmelidir. Bununla birlikte ittifak şartlarında bile ideolojik mücadele unutulmamalıdır. Aksi takdirde işçi sınıfının bağımsız politikasını kaybetmek ve reformizm içinde erimek kaçınılmazdır.

En geniş işçi ve emekçi kitlelerinin faşizme ve savaş tehlikesine karşı eylem birliğini gerçekleştirmek için çalışalım!

Kışlak Köylülerinin Birliğini Hiçbir Güç Engelleyemez

Hatay'ın Yayladağı ilçesinin henüz köy özelliği taşıyan bucağı Kışlak'ta tüm arazi çakıl ve taşlarla doludur. Köylülerin geçim kaynağı ise tütündür. Buradaki tütüne tekel belli bir baş fiyat altında fiyatlandırma yapıyor. Kaliteye göre bu fiyatlar değişiyor. Amerikalıların da buralara kadar gelip, tütünle ilgilendiğine bakılacak olursa oldukça kaliteli bir tütün. Fakat zengin ağalar kendi tütünleri için baş-tavan-fiyat alırken köylülerin en düşük fiyatı alması için ellerinden geleni yapıyorlar. Amaçları küçük üreticileri zor durumda bırakıp, tütün ekim alanlarını kolayca ele geçirmek.

Çeşitli faşist baskılar altında olan emekçiler örgütlenme yolunda hızla ilerliyorlar. Fakat Devrimci Kültür Derneğinin kurulması için girişilen tüm uğraşlar engellenmeye çalışılıyor. Köye yapılacak orta okul ve yol, faşist MC'nin uzantıları tarafından baltalanıyor. Fakat köylülerdeki direniş azmi tükenmiyor. Köylülerle HALKIN KURTULUŞU için konuştuk.

H.K.- Köyünüzdeki mücadeleyi nasıl yürütüyorsunuz?

Cevap- Köy nüfusu 2025'tir. Bunun % 60'ı her zaman birlik ve dayanışma içindedir. Fakat şehirden olsun, burdan olsun köye yapılacak okulu faşistler sağcılar engellemek istedi. Fakat mücadeleden dönmedik. İmece yoluyla çok şeyler yaptık. Muhtar hakkında 24 ayrı nedenden soruşturma açıldı. "Köy kahvesinde komünizm" propagandası yapılıyor denildi. YSE kurumunun ilgilileri, yolumuzu ancak kendilerine oy verdiğimiz taktirde yapacaklarını belirttiler. Biz de "eski yoldan gelip gideriz, yapmayın" dedik. Biz tüm bu baskılara karşı yine de kendi örgütümüzü, kendi derneğimizi kuracağız.

H.K.- Peki bu saldırıları yöneten var mı burada?

Cevap- Faşist ve sağ par-

De.sa.6'da

HALKIN KURTULUŞU

İpraş

Baş.ta.3'de

vurdu. Mahkemenin Bölge Çalışma Müdürlüğü'nden evrakları istediği sırada Adalet Bakanı Şevket Kazan 23 Temmuz günü saat 15.00'de Kocaeli Adliyesine gelip, hakimlere baskı yapmıştır. Aynı zamanda Çalışma Bakanlığı tarafından Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne, mahkeme kararına rağmen evrakları Mahkemeye teslim etmemesi teleksle bildirilmiştir. Bu evrakları emre rağmen mahkemeye teslim eden ve daha yeni göreve tayin edilmiş olan Bölge Çalışma Müdür Muavini 12 saat sonra kıyıma uğradı.

Bu arada Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı ve İzmit AP Milletvekili evraklara el koyarak hakime baskı yapmışlar -dır.

Bütün bunlara rağmen, Bölge Çalışma Müdürlüğü evraklar mahkemeye teslim edildiği halde, üye fişlerinin fotokopileri üzerinden, yetkiyi Petrol-İş'e verdi. Bu haber hakim sınıfların borazanı TRT ve yayın organları tarafından Türkiye'deki sendikal hareketi etkilemek için kullanıldı.

Kocaeli İş Mahkemesi 6.8. 1976 tarihinde Bölge Çalışma Müdürlüğü'nün Petrol-İş'e fotokopiler üzerinden verdiği yetkiyi iptal etti. Mahkeme hangi sendikanın yetkili olduğunu 23 Ağustos'ta açıklayacak.

İpraş'ta son haftalarda olanak dışı görülen bir hata, işletme hatası yapılarak üretim çok düşmüştür. Bu hata 15 senedir İpraş'ta görülmeyen bir hatadır.

Hata Petrol-İş'in ağırlıkta olduğu kuvvet santralından kaynaklanmaktadır.

İpraş'takinden bir iki gün sonra benzer bir hata Petkim'de oldu. Arıza yüzünden Petkim de üretim durdu.

Bölgede Petkim-İş'in dayandığı iki işyeri böylelikle üretimden kopmuş oldu.

Bizce, her ikisinde de kasıt vardır. İşçiye eylem imkânı (üretimi durdurma) bırakılmıyor olabilir. Şöyle ki: İpraş ve Petkim işyerlerinde üretimin durması, 23 Ağustos günü İş Mahkemesinin yetkiyi Petrol-İş'e vermesi halinde, işçinin yapacağı eylemi baltalamak amacını taşıyor olabilir. Bu bakımdan arıza faşistler tarafından kasıtlı olarak yaratılmış olabilir.

SENDİKA NE YAPIYOR?

Sendika işçilerin eğitimini kasıtlı olarak engellemektedir. Çünkü işçilerin bilinçlenip, sendikanın revizyonist çizgisini ve devrimci olmayan tavırlarını göreceğinden korkuyor. Çünkü işçi sınıfının devrimci mücadelesinden çekiniyor.

Sendika, işçiyi ekonomik mücadelenin sınırları içinde tutmak ve siyasi mücadeleyi işçiler adına kendisi yürütmek istiyor.

İpraş'a 72 faşistin sokulmasına sendika hiç sesini çıkarmamış, hiç bir eylem koymamıştır.

Sendika, işçiye güvenmemektedir. O sadece burjuvazinin yargı organlarına övgüler düzerek, birinci planda onlardan medet ummaktadır. İşten atılan üyelerinin çığırtkanlığını pasifist bildirilerinde yapan sendika, onların içine düştükleri ekonomik çıkmazlarında yardımcı olmuyor, sahip çıkmıyor.

Denizli Halkı Aç, İlaçsız, Doktorsuz, Çadırsız

Depremler Bile Vurgun Kapısı Yapılıyor

Demirel, "Kimse aç ve açıkta bırakılmayacaktır" dedi.

Denizli'deki deprem emekçi halkın yoksulluğunu daha da artırdı. Şiddetli olmayan bu depremde 4 kişi öldü, 80 kişi yaralandı, 5000'den fazla ev yıkıldı. Önceki depremlerde olduğu gibi halk yine yalnız bırakıldı.

S. Demirel, depremin hemen ardından, "Kimse aç ve açıkta bırakılmayacaktır." dedi.

Buna en iyi cevabı Denizli halkı verdi. 2000 kişi, "Hayali değil gerçek ilgi istiyoruz.", "Hastalarımız ve çocuklarımız acıkta.", "Çadır istiyoruz." diyerek yürüyüşe geçti.

S. Demirel, "Hükümet gerekli tedbirleri alacaktır." dedi.

Bu tedbirlerin nasıl alındığı belli oluyor. Faşist MC'nin Denizli Valisi, polisi halkın üzerine saldı. Vali'nin karısı halka silah çekti. Polis 25 kişiyi göz altına aldı.

Oysa, bugün Denizli'de yüzlerce aile aç ve açıktadır. En azından 5000 çadıra ihtiyaç varken 500 çadır gönderilmiştir. Ekmek bulmakta zorluk çekilmektedir. Halkın bir kısmı çevre kasaba ve köylere göç etmektedir.

İşte gerçekler bunlardır.

Emekçi halkın kanını emen bir avuç sömürücü, depremleri bile vurgun kapısı yapmaktadırlar. Halkın felaketleri onlar icin kârlarına kâr katmanın aracı olmuştur. Burdur'da, Gediz'de, Lice'de görülen budur.

Halk sefalet içinde yaşarken gelen yardım malzemeleri Amerikan pazarlarında satılmaktadır.

Her depremin ardından burjuva partilerinin sözcülerinin radyo, televizyon ve gazeteleri dolduran bol vaadli demeçleri, ardından yardım, para ve malzemelerinin yağmalanması, mücadele eden halka karşı şiddet...

ÇİN'DE VE TÜRKİYE'DE

Bir süre önce Çin Halk Cumhuriyeti'nde Hiroşima'ya atılan atom bombasının onbir katı şiddetinde ve bugüne kadar dünyada görülenlerin en şiddetlisi bir deprem oldu.

Çin Halkı, Halk İktidarı ve Kızılordu, tabii afetin etkisini mümkün olduğu kadar azaltmak için topyekün bir seferberliğe giriştiler. Kurtarma çalışmalarına bir milyon kızıl ordu askeri katıldı. Pekin'li işçiler, deprem bölgesine acil yardım malzemesi gönderebilmek için yiyecek ve ilaç fabrikalarında geceli gündüzlü çalıştılar. Deprem bölgesindeki halk büyük bir düzenlilik içinde yaşayışını sürdürdü.

Cin Halkı kendi gücüne dayanmanın seçkin bir örneğini verdi. Başka ülkelerden gelen yardım teklifleri halk hükümeti tarafından kabul edilmedi.

İki ayrı ülkedeki depremler gerçekleri bir kere daha gösterdi:

Bir yanda, halkın, halk hükümetinin ve halk ordusunun depremin hasarını yok etmek için elbirliğiyle yaptıkları fedakarlıklar, diğer yanda, depremin sömürü ve yağma için açılan bir vurgun kapısı olması, polisin çadır isteyen halka saldırması, halkın yoksulluğunun daha da artması.

Farklılıkların temelinde yatan nedir?

Çin'de işçiler, köylüler iktidardadır. Devlet, ordu halkın hizmetindedir. İnsanlar insanca yaşamaktadır. Sömürü ve zulüm yoktur. İnsanlar karşılıklı yardımlaşma ve dayanışma içindedir.

Yurdumuzda ise bir avuç büyük burjuvanın ve toprak ağalarının iktidarı vardır. Devlet, ordu onların hizmetindedir. Onların, daha fazla sömürü, daha fazla zulümden başka emekçi halka verecekleri hiçbir şey yoktur.

Depremleri bile vurgun kapısı yapan sömürü ve zulüm düzenine ve onun bugün sürdürücüsü olan faşist MC iktidarına karşı mücadele edelim

Üçüncü Dünya

Baş.ta.1'de

Böylece Sosyalist kamp dağıldı. Çin, Arnavutluk, Kuzey Vietnam, Kuzey Kore gibi tek tek sosyalist ülkeler kaldı.

Sosyalist kampla emperyalizm arasındaki çelişki soğuk savaş yılları sırasında baş çelişki idi. Sosyalist kampın dağılmasıyla emperyalizmle yarı sömürge ve sömürge ülkelerin, ezilen Ulusların ve halkların Ulusal ve Sosyal Kurtuluş Mücadelelerinin arasındaki çelişki baş çelişki durumuna geldi.

Üçüncü Dünya ülkeleri 1950'lerden başlayarak emperyalizme karşı değişen ölçü, şiddet, ve niteliklerde mücadelelere giriştiler. Her ülkenin içindeki sınıf mücadelelerinin durumu, ülkenin genel olarak emperyalizme karşı tavrını belirleyen önemli bir etkendi. Bazı ülkelerde sınıf mücadeleleri iyice yükselmişti. Bunlarda Ulusal Kurtuluş savaşları ve şiddetli devrimci yükselişler söz konusu iken; başkalarında ise sınıf mücadeleleri hala çok geriydi. Bunlarda işbirlikçi, gerici ve faşist iktidarlar ülkelerini ve halkın servetini, işçi sınıfının emeğini alçakça yağmalıyorlardı. Ne var ki tüm bu ülkeler aynı objektif konumdaydı - lar. Ve genel olarak emperyalizme, sömürgeciliğe ve yeni sömürgeciliğe karşı bu ülkelerin halkları kararlı ve başarılı bir mücadele vermekteydiler. İmparatorluk ve talan hayalleriyle son nefeslerini verecekleri güne yaklaşırken, İki Süper Güç ve genel olarak emperyalizm bu devrimci akımları göğüsleyemediler. Ne onların emperyalist saldırganlığı, terörü, baskısı, ne de "barış", "Silahsızlanma" ve "yumuşama" yalanları Üçüncü Dünya Ülkelerinin ve Halklarının devrimci gücünü tavsatıp, kendi siyasetlerinin peşine takmakta başarılı olamadı...

Üçüncü Dünya Ülkeleri böylelikle emperyalizme karşı mücadele içinde doğup, gelişmeye başladılar. Son yıllarda Üçüncü Dünya ülkeleri her iki süper güce karşı Uluslararası siyaset alanında ve ekonomik alanda büyük başarılar kazandılar. Dünyayı hızla bir paylaşım savaşına doğru sürekleyen azgın iki süper güç, her saldırı ve tertiplerinin karşısında gitgide uyanan ve proletarya ile daha sıkı birleşen Üçüncü Dünya'yı bulmakta - dır.

Dünyada durum ülkelerin halklarının devrimci mücadeleleri için gitgide daha elverişli bir hale geliyor. Devrim rüzgarı güçleniyor, gericilerin, emperyalistlerin ve sömürücülerin yüreklerine korku salıyor. Dünyada yeni bir paylaşım savaşı tehlikesi yükselmektedir. Ancak, bu, ne bazılarının savunduğu gibi kendi başına ne de devrimci mücadeleleri gerileterek yükselmiyor. Hem ezilen ulus ve halklarla emperyalizm ve sosyal emperyalizm arasındaki çelişme bütün şiddetiyle gelişiyor, hem de iki süper güç arasındaki çelişme gittikçe keskinleşiyor.. Yani, devrim etkeni de, savaş etkeni de hala baş başa yükselmektedir.

Üçüncü Dünya ülkeleri kendi aralarında gün geçtikçe eşitliğe dayalı ilişkileri ve dayanışmayı gerçekleştirecek, kendi güçlerine dayanma geleneğini geliştiriyorlar. Bu ülkelerden büyük kısmı milli ekonomilerini geliştirme yönünde de başarılı adımlar attılar.

Bütün bu olumlu gelişmelere rağmen Üçüncü Dünya bu gün hala dünyanın yoksul ve ezilen ülkelerinden, az gelişmiş ülkelerinden oluşmaktadır. Yıllardır süren azgın emperyalist sömürü ve talan, bu ülkelerin zengin kaynaklarına ve geniş insan güçlerine rağmen yavaş gelişmelerine veya gelişmemelerine yol açmıştır. Bu ülkelerin büyük çoğunluğu, bugün hala emperyalizmin ve sosyal emperyalizmin sömürüsü altındadırlar. Siyasi bağımsızlıkları vardır ama, ekonomik olarak bağımlıdırlar. Bu bağımlılığın derecesi, siyasi bağımsızlıkları üzerinde olumsuz etkilerde bulunmaktadır. Bu ülkeler, kendi hak ve çıkarları üzerinde tam bir egemenlik kuramamışlardır.

Üçüncü Dünya bu duruma son vermek için mücadele ediyor.

Üçüncü Dünya müdahaleciliğe ve talana şiddetle karşı çıkıyor.

3. DÜNYA ÜLKELERİNDEKİ ESAS AKIM, DEVRİM YÖNÜNDEDİR.

Bu ülkelerin çoğunda iç savaşa kadar yükselen şiddetli sınıf mücadeleleri ve şiddetli anti-emperyalist mücadeleler yürümektedir. Devrim rüzgarı üçüncü dünyadan emperyalist metropollere doğru esiyor

Bu günün önemli bir gerçeği üçüncü dünyanın artık ABD ve SSCB emperyalizmine karşı daha birliktelik ve bilinçle mücadele etmeleri, hegemonyacılığa karşı her geçen gün daha etkili direnişler yapmalarıdır.

Bu gün Üçüncü Dünya Ülkeleri emperyalizme karşı durabilmek için; milli bağımsızlığın kurulması ve savunulması; sömürgecilik ve emperyalizmin her türüyle mücadele; devletlerin iç işlerine karışmama ve kendi aralarındaki sorunları barış içinde çözme ilkelerini canlı ve etkili mücadele silahları haline getirmişlerdir.

Üçüncü Dünya Ülkeleri, emperyalizme ve hegemonyacılığa karşı birleşirlerken, kendi aralarındaki çelişkileri dostça ve barışçı yollardan çözmeye de çabalamaktadırlar. Zaten bu ülkelerin aralarındaki en ciddi anlaşmazlıklar bile uzlaşmaz bir düzeyde değildir.

Ama, İki Süper Güç Üçüncü Dünyanın Birliğini'ni parçalamak için bu çelişmeleri kızıştırarak onları savaş düzeyine çıkartmaya çalışıyor. Özellikle bu tehlikeye karşı tüm halkların uyanık olması ve mücadele etmesi gerekir. Dünya proletaryası Üçüncü Dünya'nın Birliği'ni savunmaktadır. Bu ülkelerin devlet egemenliğini, Ulusal Kaynaklarını koruma ve Milli ekonomilerini geliştirme isteklerini tümüyle desteklemektedir. Üçüncü Dünya Ülkelerinde farklı sosyal sistemlere sahip ülkeler bulunuyor. Üçüncü Dünya içinde bulunan sosyalist ülkelerin dışında, bu ülkelerin bir kısmı Milli Burjuva, bir kısmı da işbirlikçi yönetimler altındadır. Bu ülkelerin İki Süper Güce ve genel olarak emperyalizme karşı tavırları farklı farklı olmaktadır. Ancak, objektif konum olarak bu ülkelerin hepsi aynı konumdadır. Ve İki Süper Güce karşı mücadele etmek zorunda - dırlar Üçüncü Dünya Ülkeleri birleşme yolunda daha ileri adımlar atarak; kendi aralarındaki anlaşmazlıkları barışçı yollardan çözerek daha da güçlü bir birlik oluşturacaklar - dır. Bunu sağlayacak olan bu ülkelerin halklarının ve proletaryasının işbirlikçilere ve emperyalizme karşı yükseltecekleri sınıf mücadeleleridir, Ulusal Kurtuluş Mücadeleleridir.

Üçüncü Dünya'nın birliği dünya çapında devrimci akımın bir sonucudur ve devrimci akımın güçlenmesine hizmet eder; karşı-devrim ve emperyalizmin çöküşüne yol açan önemli bir güç tür. YAŞASIN ÜÇÜNCÜ DÜNYANIN BİRLİĞİ!

İgsaş

Baş.ta.3'de

sel muhalefet yürüten İzmit Şube Yönetim Kurulu, Genel Başkan Mehmet Kılınç tarafından "Amatör ve yetersiz oldukları" gerekçesiyle 1975'in son aylarında feshedildi. Daha sonra, devrimci olduğunu iddia eden, ancak pratikte işçi sınıfının bilimine ters düşen, şimdiki şube başkanı Eşref Okumuş, gizli görüşmeler sonucu İgsaş'ta işçi olarak çalışırken, profesyonel olarak göreve atandı.

Sendika yetki aldıktan sonra temsilci seçimi yapıldı. Sözleşme taslağı için işçiler anket formları doldurdular. Taslak hazırlanmasında temsilcilerin de bulunacakları söylenmesine rağmen, Genel Merkezin kaypak tutumu sonucu, hazırlanmış taslağı, temsilciler kendi gayretleriyle sözleşmeden bir gün önce inceleme fırsatı buldular.

İşçilerin tümünün talebi olan temsilcilerin tamamının görüşmelere baştan sona katılmaları sendikaca kabul edildi.

Petkim-İş Sendikası'nın ağaları, bugüne kadar İgsaş'taki kıyım ve baskıları önlemek için hiç bir şey yapmamışlardır. Kaldı ki, İpraş'a işçi sınıfının mücadelesini kırmak için alınan 72 kişi elini kolunu sallayarak rafineride gezerken aynı sendika ağaları "şerefli Türk hakimlerine" övgüler düzerek meselenin çözümünü yargı organlarına bırakıyorlar. Onlar işçi sınıfına değil, burjuvazinin yargı organlarına güveniyorlar.

Ege'de Barış İçin

Baş.ta.1'de

Yunanistan'a karşı "vatanperver" kesilen bu işbirlikçiler, ABD emperyalizmine, Sovyet Sosyal emperyalizmine bir tek laf etmezler. Halkların gerçek düşmanlarının kendileri -yani işbirlikçiler- ve emperyalizm olduğunu gizlemeye gayret ederler.

Ülkemizdeki ABD üsleri, ambargoya rağmen, hala açıktır... ABD çizmesi hala ülkemizi çiğnemektedir. Bugün ülkemizde 7000-10000 ABD askeri var. Bu "milli hak ve çıkarlarımıza" aykırı değil mi? Rus emperyalistlerinin savaş gemileri, karasularımızın içinden denizleri köpürterek geçerken, MC herhalde başka taraflara bakıyor ki bu 40 000 - 50 000 tonluk azmanları hiç görmedi! Ege'nin dibindeki petrol yataklarını Yunanistan'a kaptırmamak için aslan kesilen MC, ülkemizin toprakları üzerindeki petrolü emperyalistlere 99 yıllığına kiraya verirken "milli çıkarlar" edebiyatını niye yapmaz? Bugün ülkemizde petrol yatakları fiili olarak emperyalistlerin mülkiyetindedir...

Ülkemizdeki yabancı ve işbirlikçi sermayenin bekçisi olan MC'nin "milli"cilik oynaması gülünçtür. Onların ağzında Ege'deki Milli haklar, halkı kandırmak için bir safsatadır. MC'nin "millilikle" alakası yoktur.

MC'nin bu oyunu oynamaktaki amaçları daha önce de belirttiğimiz gibi; dışarıya karşı saldırganlık, içte de baskı ve zulüm uygulayarak sömürüyü ve bağımlılığı arttırmaktır. Durum askerileşirse, seferberlik çıkarsa, bu hakim sınıflara yarar. Ülkede karaborsa, kıtlık, işçi ücretlerinde kısıtlama, tarım ürünlerine el koyma; sıkıyönetim mahkemeleri baskı, zulüm, işkence, grev yasağı ve siyasi özgürlüklerin ortadan kaldırılması, kime yarar? Bu durum sömürücülere ve emperyalist ajanlarına yarar.

Türkiye ile Yunanistan arasında çıkacak bir savaş haksız bir savaş olur. Halkların değil, emperyalistlerin ve MC cinsinden, MHP cinsinden "TKP" cinsinden işbirlikçilerin işine yarar. Böyle haksız bir savaş, halkın ürününü, varını-yoğunu, evlatlarını alıp yere çalacak, halkın ezilmesine yarayacaktır. Kore'de de böyle bir savaş olduydu, şimdi kim bu savaşın Türkiye halkına yaradığını söyleyebilir? Böylesi savaşlar, o savaşta kardeş halkın üzerine kurşun sıkanın alnında kara leke bırakır. Böylesi savaşlar halkların devrimci mücadelesinin bastırılmasına yarar.

Ege buhranını, emperyalizm, özellikle de iki süper güç kışkırtıyor. Sovyetler Birliği, Türkiye işbirlikçi hakim sınıflarıyla ABD emperyalistleri arasında çıkan anlaşmazlıkları, kendi yararlarına kullanmaya çalışıyor. Rusya Kıbrıs işgali yüzünden bütün dünyada tecrit olmuş olan Türkiye işbirlikçi hakim sınıflarının elinden tutu. Onlara 10 milyar lira borç verdi. Böylece bir yandan Türkiye'deki gerici ve faşistler güçlendiler, bir yandan da Rus sosyal emperyalistleri Türkiye üzerinde nüfuz kazanmaya başladılar. Son günlerde aslan kesilen Demirel, sosyal-emperyalistlerin desteğinden cesaret alıyor.

Bütün gerçek yurtseverler, tüm halk, en başta işçi sınıfı olmak üzere Türkiye ile Yunanistan arasındaki bir savaşa karşıdır. Savaşa karşı olmak, şimdiki durumda, aktif bir şekilde barış için uğraşmak demektir. Barış için uğraşmak, her türlü savaş kışkırtmasını etkisiz kılmak; her fırsatta direnişlerle, kitle protesto eylemleriyle, bütün devrimci yöntemlerle iki emekçi halkın kardeşliğini ortaya koymak demektir. "Barış için mücadele" bazılarında revizyonist ve pasifist bir izlenim bırakabilir. Tam tersidir. MC faşistlerine ve emperyalizme bugün indirilecek en ağır darbeler - den biri, onların Ege'de tezgahlamak için bu kadar zahmete (!) katlandıkları bu savaş ve gerginlik oyununu bozguna uğratmaktır. Lübnan'ı ve Kıbrısı, ne Türkiye'de ne de Yunanistan'da tekrarlatmayalım. Ege'de barış istiyoruz. İki ülke barışçı yollardan anlaşmazlıkları kendi aralarında çözmelidirler. Emperyalizm, özellikle iki süper güç, bu çözüme burun larını sokmamalıdır.

Kahrolsun Sovyet İşbirlikçisi Faşist İndira Gandi

Rus emperyalistlerinin desteği ile ayakta duran işbirlikçi faşist İndira Gandi rejiminde, 19 Ağustos günü faşist baskı ve zulme yeni bir örnek daha verildi. İndira Gandi kliğinin kuklası durumundaki "Parlamento", faşist başbakana 1 yıldır mahkemeye çıkarılmadan tutuklu bulunan siyasi tutukluları, 1 yıl daha mahkemeye çıkarmadan hapiste tutma yetkisi verdi.

Hindistan'da "siyasi tutuklu" olarak onbinlerde demokrat ve devrimci, işkence altında toplama kamplarında yaşamaktadır. Hindistan'da İndira Gandi'nin partisi dışında rahatlıkla faaliyet gösteren tek parti Sovyet yanlısı "Komünist" partisidir

Bu olay, Sosyal-emperyalistler'in el attıkları her yerde zulmü ve gericiliği desteklediğinin açık bir belgesidir.

Kışlak

Baş.ta.5'de

tiler yapıyor.

H.K.- Baskılar için ne diyorsunuz?

Cevap- Bir yerde iftihar ediyoruz. Demek ki "uyanmaya başladık" diyoruz.

H.K.- Peki, gazete aracılığıyla iletmek istediğiniz şeyler var mı?

Cevap- Okumuş aydınlar bizi yalnız bırakıyorlar. İsterdik ki bilmediğimiz işlerde tahsilliler bize yardım etsin, çalışsın. Devrimcileri aramızda görmek bizi çok sevindirecek.

Ulusal Bayramları

Baş.ta.1'de

da sıkı bağlar kurmalıdır. Ülkemizin tarihindeki ilerici ve devrimci her şeyin en kararlı mirasçıları olmalıdırlar.

Ülkemizdeki Türk milliyetinden proleter devrimciler, emperyalizme karşı dünya çapında ulusal kurtuluş bayrağını ilk olarak açan ve ülkemizdeki diğer millet ve milliyetlerle omuz omuza emperyalizme karşı savaş veren bir milletin fertleri olmaktan gurur duyarlar. Ancak onlar sırf bu sebepledir ki ülkemizin bu gün yeniden emperyalizmin baskı ve sömürüsü altında olmasına karşı mücadele vermektedirler. Yine bu yüzdendir ki onlar, ülkemizdeki ezilen millet ve milliyetler üzerinde kanlı bir milli baskı uygulayan hakim sınıflara ve milli zulme karşı kararlı bir mücadele vermektedirler.

Ülkemizdeki ezilen Kürt milleti ve diğer azınlık milliyetlerden proleter devrimciler ise, geçmişte emperyalizme ve milli baskıya karşı mücadele eden ve milli baskıya karşı isyan ateşi hiç bir zaman sönmemiş millet ve milliyetlerin evlatları olmaktan gurur duyarlar.

Bu gün ülkemizde her milliyetten işçi sınıfı emperyalizme ve faşizme karşı mücadele ederken, emperyalist hegemonyanın, işbirlikçi kapitalizmin ve toprak ağalığının yıkılması için mücadele ederken aynı zamanda ülkemizdeki çeşitli millet ve milliyetlerin (Türk, Kürt ve diğerleri) geleceği için de savaşmaktadır. Emperyalizme ve hakim sınıflara karşı yürütülen mücadelenin zaferi aynı zamanda, Türk milleti de dahil, ülkemizdeki bütün millet ve milliyetlerin de kurtuluşu olacak ve onların enternasyonal denizinde birleşmek üzere ulusal özelliklerini sonuna kadar geliştirebilecekleri geleceğin yolunu açacaktır.

Türkiye Yunanistan anlaşmazlığının buhranlı havasında faşistler, Kurtuluş savaşında ülkemizin çeşitli milliyetlerden halkının düşmanının Yunan halkı olduğu yalanını, yaymaktadırlar.

Öte yandan faşistler kurtuluş savaşımız ve halkımızın emperyalizme karşı verdiği kahramanca mücadeleler üzerinde demagoji yapmakta ve sahte bir tavırla bunlara sahip çıkmaktadırlar. Hayır, 30 Ağustos Yunanistan'a, Yunan halkına karşı kazanılmış bir zafer değildir. Kurtuluş savaşında asıl düşmanımız Yunan halkı değildi.

30 Ağustos Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden halkının ülkemizi sömürgeleştirmek isteyen emperyalistlere karşı verdikleri kahramanca bir mücadelenin noktalandığı tarihtir. Emperyalizme, sömürgeciliğe karşı mazlum ulusların zaferinin noktalandığı tarihtir. Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin açtığı ışıklı yolda ilerleyen ezilen dünya halklarının, emperyalizme karşı kazandığı ilk zaferin tarihidir. Ülkemizi Amerikan emperyalizmine ve Sovyet sosyal-emperyalizmine peşkeş çekenler, ulusal çıkarlarımızın tümünü emperyalist çıkarlara feda edenler, her milliyetten halkımız üzerinde ve ülkemizdeki ezilen mazlum millet ve milliyetler üzerinde kanlı bir baskı yapanlar bu ulusal bayramın sahibi olamazlar. ABD emperyalizminin tasmalı köpekliğini yapan Türkeş komandoları 30 Ağustos'un yanına bile yaklaşamazlar.

Kurtuluş Savaşı emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı bir mücadeledir. O, aynı zamanda işbirlikçi hakim sınıfların sahte çağrılarına kanmanın, bir halkı nasıl haksız bir saldırı savaşına alet edeceğinin ve sonunun ne olacağının da bir dersidir.

Kurtuluş savaşında emperyalist İngiltere, Fransa ve İtalya'nın yanında savaşan Yunanistan, emperyalistlerin maşası görevini görmüştür. Yunan işbirlikçi sınıfları Yunan halkını, milli çıkarlar üzerine yaptığı demagojiyle, bu kanlı politikaya alet etmiştir.

Halbuki bu gün olduğu gibi o zaman da Yunan halkının Türkiye halkı ile hiç bir alıp ve remediği yoktu. Her iki halkın asıl düşmanları emperyalistler ve yerli hainlerdi.

O dönemde Yunanlı devrimciler Yunan ordusu içinde Yunanlı işbirlikçilerin "bozguncu", "yıkıcı" dedikleri bir propaganda yürüttüler ve Yunan askerlerini ana vatanlarına dönmeye, emperyalist çıkarlara alet olmamaya, Türkiye halkıyla cephede kardeşleşmeye çağıran bildiriler dağıttılar. Bu kahraman insanların bir çoğu Yunan işbirlikçi sınıflarınca kurşuna dizildiler. Ancak gözleri gerçeklere açılan bir çok Yunanlı savaşa karşı çıktılar ve gerisin geri memleketlerine gönderildiler.

Kurtuluş Savaşı ve Yunan saldırısı, aynı zamanda, emperyalistlerin bağımlı ülkelerin halkları arasına kin tohumları ekebildikleri zaman bunun bu ülke halklarına ancak kan, zulüm ve yokluk getirdiğini gösterdi.

30 Ağustos'tan çıkılarak gidilmesi gereken nokta, Yunan düşmanlığı, 12 adalarla ilgili fetihçi hevesler vb. değil, Yunan halkıyla kardeşlik, emperyalistlere, sosyal-emperyalistlere, savaş kışkırtıcısı faşist işbirlikçilere karşı mücadele olmalıdır.

Proleter devrimciler ulusal inkârcılıktan uzak olmalı, ulusal bayramları faşistlere teslim etmemelidirler.

30 Ağustos her yerde emperyalizme, sosyal-emperyalizme, faşizme ve savaş kışkırtıcılığına karşı protesto seslerinin ve mücadelelerinin yükseldiği, Yunan halkıyla kardeşliğin vurgulandığı bir gün olmalıdır. 30 Ağustos, faşistlerin ulusal demagojisinin yerle bir edildiği bir gün olmalıdır.

Emperyalizme ve yerli hainlere karşı verilen Kurtuluş Savaşı ve halkımızın devrimci geçmişi bizim için değerli bir hazinedir. Mesele geçmiş tarihi devrimci bir gözle incelemek ve bu değerli hazineden faydalanmaktır. Bu günkü mücadelemiz geçmişle bağlar kurmalı, faşist demagoji yerle bir edilmelidir.

İşkence

Baş.ta.4'de

nin karşı koyamayacağını" söylerler. Onlar can çekişmekte olan sınıfların temsilcileridir. Kaçınılmaz sonlarını bir parça daha geciktirebilmek için, halkın mücadelesi karşısında güçsüz ve aciz kaldıkları için şiddete başvurmaktadırlar.

Onların bu çabaları devrimin zaferine inancı zayıf olanları, devrimin ve halkın çıkarlarını her şeyin üstünde tutmasını bilmeyenleri, hainleri, korkakları etkiler, yıldırır. Ancak kendini her şeyden çok sevenler, utanç içinde, şerefsizce bile olsa hayatta kalmaktan başka bir şey düşünmeyenler ne biliyorlarsa sayıp dökerler. Boyun eğmektense başı dik olarak ölmesini bilmeyenler şanlı devrim ordusunu terkedip kaçarlar.

Dönekler direnmesini bilmeyenler unutulur giderler. Nefretle anılırlar. Boyun eğmeyenler, darağaçlarının altında bile halkın zaferine olan inançlarını haykıranlar; "dönmektense ölmeyi" yeğ tutanlar; ser verip de sır vermeyenlerse unutulmazlar. Ölümsüzleşirler. Zalimler, sömürücüler, işkenceciler;

"Boşuna bütün yaptıklarınız. Bizden nice kişi can verecek daha. Ama yenilen siz olacaksınız...."

ZİNDANLAR BOŞALSIN

Baş.ta.1'de

tırıyorlar. Akşam tekrar sayım yaparak saat 23.00'de mecburi uyutuyorlar. En ufak bir olayda infazı yakıyorlar. Haklı da olsa haksız da olsa herhangi bir istekte bize bunu söylüyorlar. Ekmeğimiz saat 3.00'de geliyor. Geldim geleli peynir, yoğurt ve zeytin yiye yiye bıkmış vaziyetteyiz. Boğazımıza sıcak bir yemek girmiyor.

İçerde siyaset yasak diyerek Cumhuriyet, Politika ve Halk gazeteleri yasaklanmıştır ve içeriye alınmıyor. Ancak çıplak kadın resimleriyle dolu gazeteler sokuluyor.

En kötü esir kamplarından dahi kötü olan bu Hayrabolu Cezaevi mahkumların delirmesine, çıldırmasına sebep olmaktan başka bir şeye yaramıyor. Ben de bu şartlarda kendi durumumu açıklayarak bu düzenin bozukluğunun hapishanelerde nasıl görüldüğünü anlatmak istedim.

AHMET UÇAR

Hayrabolu Cezaevi

5.ZİRVE

Baş.ta.1'de

sında yapıcı görüşmelerin yapılması istendi.

5. Zirve konferansı ayrıca, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyinin, Güney Afrika'ya, karşı silah ambargosu uygulamasını istedi. Güney Afrika'ya nükleer reaktörler ve denizaltılar satan Fransız emperyalistleri ve roketatar hücümbot satan İsrailli siyonistler kınandı.

Bloksuzlar, Güney Afrika'daki Afrika Kurtuluş hareketlerinin desteklenmesi ve Fransa ile İsrail'e petrol ambargosu uygulanması çağrılarında bulundular. 5. Zirve Konferansı ayrıca, Kore yarımadasında ABD emperyalizminin gerginlik yarattığını belirtti ve bu durumu protesto etti.

Bildirge, Güney Afrika, Rodezya ve İsrail'i ırkçılık yaptıkları için ağır bir şekilde suçluyordu. Bildirgede bu üç ülke arasında sinsi bir işbirliğinin varlığı da belirtilmekteydi.

5. Zirve Konferansı'nın koordinasyon bürosunun üye sayısı 17'den 25'e çıkarıldı. FKÖ (Filistin Kurtuluş Örgütü) de bu büroya alındı.

5. Zirve Konferansı Hint Okyanusunun süper güç çekişmesinin alanı olmasının engellenmesini ve buradaki bütün yabancı askeri üslerin boşaltılmasını istedi.

Beşinci Zirve Konferansının bildirgesinde ayrıca, ABD'nin 1973 Paris anlaşmasına uyarak Vietnam'a ekonomik yardım vaadini gerçekleştirmesini istiyordu.

İşçi Hareketleri

Baş.ta.1'de

aydır işverenin sendikalarını tanımaması üzerine direnişteler. Çubuklu petrol ofisi ek inşaatında işten atılan arkadaşları için 19 işçi ve Rami'deki Net Cam Fabrikası'nda 190 işçi özgürce sendika seçme hakkının işverence engellenmesine karşı direnişlerini sürdürüyorlar. Konya'da 3000 karayolu işçisi işyerinde girişilen siyasal ve sendikal baskılara karşı grevdeler. MSP yanlısı işveren işçileri kendi kurduğu sendikaya geçmeye ve MSP'nin güdümünde hareket etmeye zorlamaktadır. Bu baskılara karşı 3000 karayolu işçisinin Konya'daki grevi, sömürü ve zulüm düzenine başkaldıran işçi sınıfının mücadelesinin bir parçasıdır. Bu nedenle emekçi halk kitleleri ve proleter devrimciler faşistlere, sosyal-faşistlere ve bütün gerici siyasi akımlara karşı mücadelede grevci işçilerin yanında yer almalıdırlar. İşçi sınıfının birliğini bölmeye yönelenlere her yerde karşı koymalı, ekonomik ve siyasi baskılara karşı dayanışma grevleri, direnişler yükseltilmelidir.

Ya işveren ve hükümetin baskılarına boyun eğip kölece yaşamak ya da zulüm ve zorbalığın her biçimine karşı mücadele bayrağını yükseltmeliyiz. İşçi sınıfının şanlı 15-16 Haziran direnişi, hakim sınıfları nasıl da korkutmuştu.

Tek tek fabrikalarda, her türlü baskıya rağmen grev ve direnişlerini sürdüren binlerce işçi ve bütün yurttaki milyonlarca işçi ve tüm halk ücretlerin dondurulmasına, özgürlüklerin gasp edilmesine, faşist DGM yasasına ve savaş kışkırtıcılığına karşı mücadeleyi yükseltmelidir.

Her grev birliği, dayanışmayı güçlendirmeli, sınıf bilincini yükseltmelidir.

Her grev genel grev yolunda ileri bir adım olmalıdır.

Colombo

Baş.ta.2'de

"Detant dünyada ekonomik gelişmenin şartıdır" cümlesinin eklenmesini önerdi. Afrikalı temsilcinin cevabı ise şuydu: "Neden tersini söylemeyelim? Neden detantın şartı gelişmekte olan ülkelerin sosyal ve ekonomik ilerlemeleridir demeyelim?" Malik hırsından kıpkırmızı olmuştu.

Bir de toplantılar sırasında Sovyet sosyal-emperyalistleri yine "detant" sızlanmalarına başlayınca, bir Orta-Doğu'lu Arap delege şunları söyledi: "Orta-Doğu emperyalist işgal tehlikesiyle burun burunayken ne "detantı" ne "silahsızlanmasından" bahsediyorsunuz?" Sovyetler yine şapa oturdular. 1 Mayıs günü ise, revizyonist Malik gün kazanmak için şunları söyledi: "Yarın 1 Mayıs işçi bayramı, biz işçiyiz, dinlenmeliyiz". "Sahte işçi" Yakov Malik'in bu manevrası da reddedildi.

ABD emperyalistleri özellikle "millileştirme", ilkesine karşı koydular. Ancak, Üçüncü Dünya ülkelerinin sıkı birliği onları da bozguna uğrattı.. Toplantı Üçüncü Dünya Ülkelerinin zaferi ile bitti. Taslak karar olarak kabul edildi.

"Yeni Uluslararası Ekonomik İlişkiler Düzeni" - nin önemli ilkeleri şunlardır:

(1) Ülkelerin egemenlik eşitliği, başka ülkelerin toprak bütünlüğüne saygı,

(2) Dünya ekonomik sorunlarına çözüm bulunurken tüm ülkelerin kararın alınmasına eşit olarak katılma hakkının gaspedilmez bir hak olması.

(3) Her devletin kendi doğal kaynakları ve tüm ülke içi ekonomik faaliyetler üzerinde sürekli egemenlik hakkı. Buna, millileştirme tedbirine kadar varan çok uluslu şirketlerin ekonomik faaliyetinin kontrol hakkı da dahildir.

(4) Gelişmekte olan ülkelerin "Üretici Birlikler" kurma hakkı."Hammadde Üreticileri Birliği" kurma hakkı. (OPEC-Petrol Üreticisi Ülkeler Örgütü türünden)

(5) Milli ekonomileri bağımsız olarak geliştirme hakkı.

Ülkelerin Bağımsızlık, Milletlerin Kurtuluş, Halkların Devrim istediği günümüzde bu talepler Üçüncü Dünya ülkelerinin haklı talepleridir. Bu taleplerin kabul edilmesi iki süper gücü büyük ölçüde geriletmiştir.

Bu taleplerin kabulü Üçüncü Dünya ülkelerinin emperyalizme, iki süper güce karşı kazandıkları, büyük bir ekonomik zaferdir

MC Faşistlerinin Politikası

Baş.ta.1'de

mirel işverenlere, işçilere karşı kullandıkları üsluba dikkat etmelerini söyledi, onları amaçlarını açık açık ifade etmemek konusunda uyardı; "Türk işçisinin vatanperver duygularla dolu" olduğunu söyledi. Demirel'in taktiği işte bu tavrın altında gizlidir.

O, hakim sınıfların arzuladığı her şeyi; ücretlerin dondurulmasını, DGM kanununun çıkarılmasını, varolan özgürlüklerin yok edilmesini, halk üzerindeki faşist zulmün koyulaştırılmasını, bütün bunları yerine getirmeyi kendine başlıca görev bilmektedir. Bunun için de şartların olgunlaşmasını beklemektedir; daha doğrusu ortamını hazırlamaya çalışmaktadır. O bilmektedir ki, uyanan Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkı iyice hazırlanmamış her saldırıyı altedecek kadar güçlüdür.

Faşist MC iktidarı bu gerçeğe uygun hareket etmektedir. Yeni saldırılar için dışta; Ege adaları, Hora, Yunan düşmanlığı gibi sorunlarla halkın kafasını şoven milliyetçi düşüncelerle doldurarak ve ülkeyi bir savaş ortamına sürükleyerek; içte de "yatırımlar, kalkınma hamlesi" gibi palavralarla halkı aldatarak yaratılacak havadan faydalanarak gerçekleştirmeyi ummaktadır.

MC'nin "milliyetçilik ve kalkınma" demagojisi aynı faşist amaca hizmet ediyor. Burjuva ve küçük burjuva demokratları bu durumu göremeyip, milliyetçilikte ve Yunan düşmanlığında MC faşistleriyle yarışa girerlerken, "kalkınma hamlesi" palavrasını da seçim yatırımı zannediyorlar. Revizyonistler ise, havayı kokluyorlar. Ağababaları Rus sosyal-emperyalistleri ile MC faşistleri arasında gelişen yakınlaşma ve dostluğu ellerini oğuşturarak izliyorlar, ileri atılmak için uygun fırsat kolluyorlar.

MC iktidarı "kalkınma, milliyetçilik, milli menfaatler" sözlerini her gün sabahtan akşama tekrarlayarak önce halkın kafasını bulandırmayı, dikkatleri dağıtmayı, emekçi kitleleri sınıf mücadelesinden uzaklaştırmayı ve bu fırsatdan yararlanarak yeni saldırılar için ortam hazırlamayı ve güç biriktirmeyi hesaplamaktadır.

Ancak MC'nin ve Demirel'in politikası iflas etmeye mahkumdur. MC hükümeti iyice zayıflamış çürük bir koalisyondur. Büyük bir yalnızlığa sürüklenmiş, Dünya'da kendisini destekleyen sadece iki süper güç kalmıştır. Bu güne kadar uyguladığı baskı ve terör geniş halk kitlelerinin kendisinden alabildiğine nefret etmesine yol açmıştır. Ülkemizde iktidarda kalmaya devam ettiği halde, aleyhindeki halk muhalefetinin en büyük boyutlara vardığı hükümet MC'dir.

Ayrıca MC'nin güç toplamak ve ortam hazırlamak için fazla zamanı da kalmamıştır. Hakim sınıflar elini çabuk tutması için onu sıkıştırmaktadır. Demirel, Eylül başında DGM kanununu Meclis'i olağanüstü toplayarak ele alacaklarını söylüyor. İşte o zaman MC'nin bütün palavraları sabun köpüğü gibi dağılacaktır. Ne milliyetçilik yaygaraları, ne milyonluk yatırımlar, işçi sınıfı ve emekçi halk bunların hiç birine aldanmayacaktır.

HALKIN KURTULUŞU